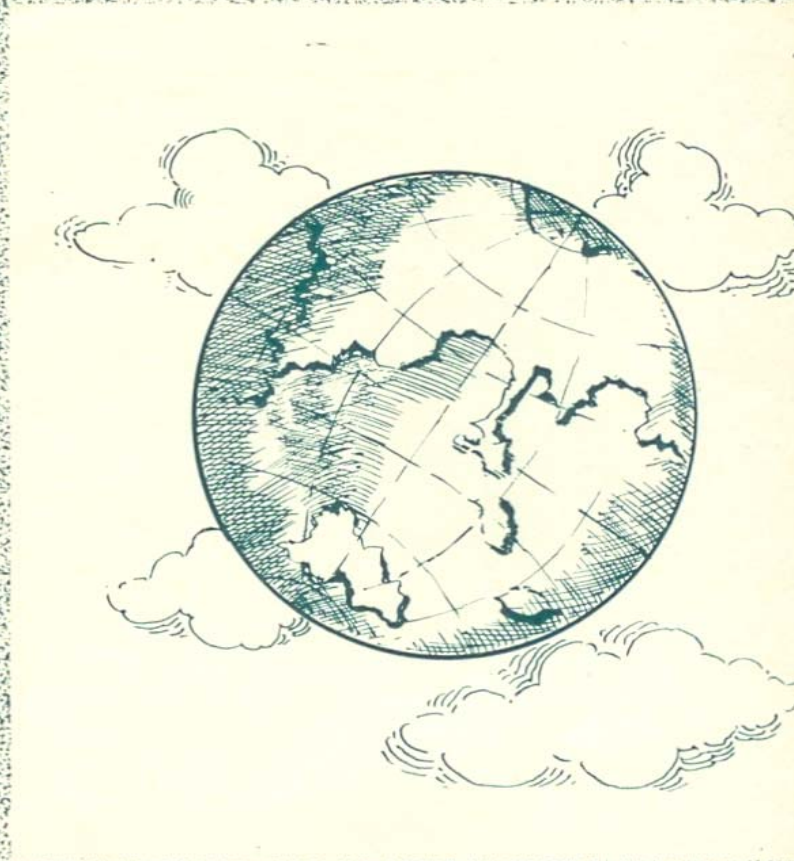

ประวัติศาสตร์ธรรมศึกษา

พระธรรมปฐมกาล
(เยเนซิส)

คู่มือครูวารศึกษา

ภาค 1

พระคริสต์ธรรมศึกษา

พระธรรมปฐมกาล

ภาค 1

คู่มือครูวิวารศึกษา

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอย ประชาอุทิศ ถนนปฏิพัทธ์

กรุงเทพมหานคร

สารบัญ

บทเรียนที่ 1 การเนรมิตสร้าง.....	8
บทเรียนที่ 2 มนุษย์คู่แรกในสวนของพระเจ้า.....	12
บทเรียนที่ 3 การแข่งสาปและพระสัญญา.....	16
บทเรียนที่ 4 บุตรมนุษย์คู่แรกของโลก.....	20
บทเรียนที่ 5 การดำเนินกับพระเจ้า.....	23
บทเรียนที่ 6 การเชื่อฟังอย่างครบถ้วน.....	26
บทเรียนที่ 7 สถานที่ปลอดภัย.....	29
บทเรียนที่ 8 หอบาเบล.....	32
บทเรียนที่ 9 พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม.....	35
บทเรียนที่ 10 การเลือกของโลต.....	38
บทเรียนที่ 11 อับราฮัมช่วยชีวิตโลต.....	41
บทเรียนที่ 12 พระสัญญาของพระเจ้า.....	44
บทเรียนที่ 13 พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญา.....	47

คำแนะนำสำหรับครู

เนื่องจากพระธรรมปฐมกาล (เยเนซิส) เป็นพระธรรมที่อธิบายให้นักเรียนหรือผู้ที่ยังไม่เชื่อฟังในพระเยซูคริสต์เจ้า ให้เข้าใจได้อย่างแจ่มแจ้ง ดังนั้นเราจึงขอให้คำแนะนำแก่ครูผู้สอน เพื่อเป็นการช่วยเหลือในการสอนพระคริสตธรรมศึกษาชุดนี้ให้มีหลักที่จะยึดในการสอนและอธิบายให้นักเรียนได้เข้าใจง่าย ดังต่อไปนี้

การเตรียมตัว

ท่านควรปฏิบัติเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ก่อนที่จะลงมือเตรียมการสอน ท่านควรจะเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยการอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการเตรียมตัวของท่าน ขอให้ท่านเองสามารถเข้าใจเคล็ดลับต่าง ๆ ของพระวาทะของพระเจ้า ที่ท่านจะทำการสอนเสียก่อน

2. ท่านควรศึกษาบทเรียนโดยละเอียดถี่ถ้วน ทั้งคู่มือครูฯ และบทเรียน ที่ท่านแจกให้นักเรียน ท่านจะต้องพยายามศึกษาและทำความเข้าใจกับบทเรียนทุก ๆ ตอน ไม่ใช่ศึกษาเพียงผิวเผิน และศึกษาบางตอนเท่านั้น

3. ท่านควรท่องข้อควรจำบทเรียนที่ท่านจะสอนนั้นให้ขึ้นใจ พร้อมกับหาคำตอบที่ถูกต้องสำหรับคำถามประจำบทเรียนด้วย สำหรับข้อสนใจประจำบทเรียนนั้นท่านควรเตรียมคำอธิบายสั้น ๆ ที่มีความหมายชัดเจน เพื่อไม่ให้นักเรียนของท่านเบื่อหน่ายในการเรียน ถ้าท่านมีเวลาท่านจะเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับชีวิตของท่าน หรือของผู้อื่นประกอบข้อสนใจ จะเป็นการดียิ่ง

สรุปสั้น ๆ ก็คือ ท่านต้องศึกษาให้พบความจริงของบทเรียน และพระวาทะของพระเจ้าเสียก่อน และอธิบายทูลต่อพระเจ้าให้ทรงนำในการสอน ขอให้ข้อความที่ท่านสอนนั้นประทับใจนักเรียนของท่าน และเกิดประโยชน์แก่ดวงวิญญาณของเขาจริง ๆ

วิธีดำเนินการสอน

“สายลลCHAR” (สำหรับชั้นผู้ใหญ่ และเยาวชน)

1. ก่อนที่ท่านจะลงมือทำการสอนบทเรียน ท่านควรอธิษฐานร่วมกับนักเรียนของท่าน ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการสอนของท่าน และการเรียนของนักเรียนให้เกิดผลดีทั้งฝ่ายจิตวิญญาณและร่างกาย แล้วท่านก็แจกบทเรียน “สายลลCHAR” ให้แก่นักเรียน ท่านควรแบ่งเวลาสัก 5 นาที ก่อนที่จะลงมือสอนบทเรียนไว้สำหรับทบทวนบทเรียนที่เล่ามาแล้ว เพื่อเนื้อเรื่องจะได้ติดต่อกันกับ

บทเรียนที่ท่านกำลังจะสอนเสร็จแล้วให้นักเรียนอ่านข้อพระธรรม ที่ปรากฏอยู่ในบทเรียนคนละข้อสองข้อ แล้วท่านก็อธิบายข้อพระธรรมนั้น ๆ ตามที่ปรากฏในคู่มือครู ๆ

ท่านควรใช้เวลาให้พอดีกับบทเรียน ถ้าท่านมีเวลาน้อย ก็ควรเลือกสอนเฉพาะตอนที่ประทับใจท่านจริง ๆ อย่าตัดความสำคัญของเรื่องออก อย่าใช้เวลาให้หมดไปโดยการสอนบทเรียนเท่านั้น แล้วไม่สอนข้อท่องจำ หรือตอบคำถามและกล่าวถึงข้อสอนใจซึ่งถ้าท่านทำเช่นนั้น จะให้การเรียนในวันนั้นไม่สมบูรณ์และจบลงอย่างห้วน ๆ

2. ในเวลาทำการสอน อย่างนำเอาหนังสือคู่มือครูฯ มาอ่านให้นักเรียนฟังเพราะจะเป็นการทำลายความสนใจ และความศรัทธา ที่นักเรียนมีต่อท่านเสียอย่างสิ้นเชิง ถ้าท่านจำไม่ได้ ก็จงจดหัวข้อย่อ ๆ และสอดไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เมื่อท่านจำไม่ได้ท่านก็เปิดดูในพระคริสตธรรมคัมภีร์ การที่สอดไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นี้ ก็เพื่อนั้นให้นักเรียนรู้ว่าบทเรียนที่กำลังเรียนนี้ทุกบททุกตอนเป็นความจริง ที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งสิ้น และเป็นการเน้นให้เห็นความสำคัญของพระคริสตธรรมคัมภีร์ด้วย

3. ในเวลาทำการสอน ท่านควรเปิดโอกาส ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นหรือโต้เถียง เพื่อเป็นการวัดผลของนักเรียนว่า นักเรียนของท่านมีความเข้าใจในบทเรียนมากน้อยเพียงใด และเป็นการเปลี่ยนอิริยาบถไปในตัวด้วย ไม่ใช่ท่านพูดเสียคนเดียวซึ่งจะทำให้เด็กเกิดความเบื่อหน่ายได้ เมื่อท่านอธิบายข้อพระธรรมที่ปรากฏในบทเรียนนั้นเสร็จแล้ว ก็ควรอธิบายข้อความสั้น ๆ ใน สายซลซาร นั้นด้วย

4. ควรถามคำถามที่อยู่ในบทเรียนให้นักเรียนตอบ ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนถามปัญหาต่าง ๆ ที่เขาข้องใจ ถ้าตอบไม่ได้ก็ควรบอกนักเรียนตามตรง และรับว่าจะไปค้นหาคำตอบมาให้ อย่าแสดงกิริยาไม่พอใจให้นักเรียนเห็น เพราะจะเป็นเหตุให้นักเรียนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นโต้ถามอีกเลย

เมื่อนักเรียนตอบคำถามไม่ถูกต้อง ท่านก็ไม่ควรบอกเขาตรง ๆ ว่าไม่ถูก ท่านควรจะให้กำลังใจแก่เขา เช่นพูดว่า “ถูกเหมือนกัน แต่ยังไม่ดีนัก” ฯลฯ ซึ่งจะทำให้เขาไม่ได้รับความอับอาย และกล้าที่จะแสดงความคิดเห็นและตอบคำถามอีกต่อไป

5. หลังจากตอบคำถามแล้ว ก็ให้นักเรียนเรียนข้อท่องจำประจำบทเรียน ถ้าท่านจะมีการทบทวนข้อท่องจำของบทเรียนที่ผ่านมาแล้ว ก็จะเป็นการดียิ่ง ท่านควรพยายามให้นักเรียนของท่านท่องจำข้อท่องจำประจำบทเรียนที่ท่านสอนนั้นได้ทุกคน

6. ต่อจากนั้นท่านควรอ่านข้อสอนใจให้นักเรียนฟัง หรือจะให้นักเรียนอ่านก็ได้ แล้วครูก็อธิบายเน้นสอนใจแต่ละข้ออีกครั้งหนึ่ง แต่อย่าอธิบายให้ยาวเกินไปนักเพราะอาจทำให้คำพูดอันยืดยาวของท่านนั้นไร้ประโยชน์ แต่ถ้าท่านพูดสั้น ๆ นักเรียนคงมีสมาธิตั้งใจฟัง และจะได้รับผลมากกว่า

7. ข้อความในกรอบสี่เหลี่ยมทำยบทรายนั่น ถ้าครูกล่าวเน้นให้นักเรียนเห็นจริงเห็นจังไปด้วย ก็เป็นการดียิ่ง เพราะเป็นเครื่องล่อใจ ให้นักเรียนอยากกลับมาเรียนในคราวต่อไป ท่านควรแนะนำ ให้ผู้เรียนอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ที่กำหนดไว้ เป็นการเตรียมตัวสำหรับเรียนบต่อไป

เมื่อท่านสอนบทเรียนจบแล้ว โปรดอย่าลืมอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ประทานพระวณะของพระองค์แก่เรา และเพื่อสอนให้นักเรียนของท่าน รู้จักที่จะขอบพระคุณสำหรับของประทานทุกอย่างของพระเจ้า

“พรทิพย์” (ชั้นเด็ก)

1. ครูที่สอน “พรทิพย์” ควรมีคู่มือครูฯ ไว้ด้วย และควรศึกษาข้อความในคู่มือนั้นด้วย ก่อนท่านจะลงมือทำการสอน ท่านอย่าลืมอธิษฐานร่วมกับเด็ก ๆ ที่ท่านสอน ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำในการสอนของท่านในวันนั้นเสียก่อน แล้วท่านก็แจกบทเรียนแก่เด็ก เสร็จแล้วก็เล่าเรื่องที่ปรากฏอยู่ในบทเรียนให้เด็กฟัง แล้วสอนข้อความหรือตัวอย่างที่คัดมาจากหนังสือคู่มือฯ เฉพาะตอนที่ท่านเห็นว่าเหมาะสมสำหรับเด็กเพิ่มเติมด้วยก็จะเป็นการดีสำหรับเด็ก

2. บทเรียน “พรทิพย์” เป็นบทเรียนที่สั้น ๆ ใช้เวลาไม่มากนัก ดังนั้นครูจึงเวลาเหลือพอที่จะเน้นข้อท่องจำ และคำถาม ซึ่งไม่ควรปล่อยให้ผ่านไปเสียเฉย ๆ

3. สำหรับ “การฝีมือ” คริสตจักรควรจัดหาอุปกรณ์เครื่องเขียนต่าง ๆ ไว้เพื่อจะให้เด็กใช้ทำการฝีมือ ซึ่งจะช่วยให้เด็กได้รับความเพลิดเพลิน และอยากกลับมาเรียนในคราวต่อไป

ก่อนที่ท่านจะปล่อยเด็กออกจากชั้น ท่านควรให้เด็กทุกคนร่วมใจกันอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าเสียก่อน

ที่กล่าวมาข้างบนนี้คือหลักการสอนอย่างย่อ ๆ แต่ท่านไม่จำเป็นจะต้องดำเนินตามหลักการสอนนี้ทุกอย่าง ท่านดัดแปลงแก้ไขให้เหมาะสมกับสภาพท้องถิ่น และความเคยชินของท่านก็ได้ แต่หลักใหญ่ที่สำคัญที่สุด ที่ท่านไม่ควรละเว้นคือ 1. การอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำก่อนการเริ่มการสอนทุกครั้ง ถ้าท่านอธิษฐานขอการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว จะได้รับผลด้านจิตวิญญาณมากกว่าการสอนตามหลัก และใช้ภาษาพูดที่ไพเราะเพราะพริ้งเท่านั้น เพราะท่านอาจารย์เปาโลกล่าวไว้ว่า “สิ่งเหล่านี้ที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำ ซึ่งมีใช้ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณได้ทรงสั่งสอน สมกับสิ่งซึ่งเป็นของวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2:13) 2. การเตรียมตัวล่วงหน้า เพราะถ้าท่านได้เตรียมตัวล่วงหน้าไว้อย่างดีแล้ว ก็จะสามรถทำการสอนได้ดีและการสอนของท่านก็จะเกิดผลแก่นักเรียนของท่านมาก

ขอให้พระเจ้าทรงนำและอวยพรให้แก่ครูผู้ฝึกสอน ที่สอนพระคริสตธรรมศึกษาจากพระธรรม
ปฐมกาลทุกท่าน เพื่อการสอนของท่านจะเกิดผลแก่ชีวิตของนักเรียนทุกคน ถ้าท่านมีข้อข้องใจอยากได้
ถาม หรือมีคำแนะนำ หรือสิ่งที่คุณควรแก้ไขประการใด โปรดติดต่อที่

กองคริสเตียนบรรณศาสตร์

28/2 ซอยประชาอุทิศ ถนนปทุมโพธิ์

กรุงเทพมหานคร

บทเรียนที่ 1 การเนรมิตสร้าง

มีปัญหาโลกแตกมากมายซึ่งมนุษย์ไม่อาจเข้าใจ และอธิบายได้อย่างถูกต้องเช่นปัญหาง่าย ๆ ข้อหนึ่งถามว่า ไก่มีก่อนไข่หรือไข่มีก่อนไก่ ถ้าจะต้องถกเถียงกันก็คงไม่มีวันสิ้นสุด เพราะไม่มีใครทราบแน่แท้ถึงต้นแห่งการกำเนิด แม้แต่นักวิทยาศาสตร์ก็ไม่สามารถให้คำตอบได้ คำว่าต่าง ๆ ซึ่งนักศึกษำใช้ในโรงเรียน เกี่ยวกับการกำเนิดของสิ่งที่มีชีวิต และธรรมชาติรอบตัวเรา เป็นเพียงทฤษฎี และข้อสันนิษฐานของท่านผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น และมักเปลี่ยนแปลงทุกยุคทุกสมัย

พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือเล่มเดียวเท่านั้น ที่มีผู้อ่านติดต่อกันมาหลายพันปีแล้ว เนื้อเรื่องและคำสอนต่าง ๆ คงอยู่ในรูปเดิม ไม่มีใครสามารถเปลี่ยนแปลง หรือลบล้างคำสอนได้เลย เพราะหนังสือนี้เป็นพระธรรมแห่งความจริง

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์นี้ มีเรื่องที่น่าสนใจมาก ว่าด้วยการกำเนิดของโลกและสิ่งที่มีชีวิต หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “เรื่องปฐมกาล” พระธรรมเล่มนี้สอนว่า พระเจ้าทรงเป็นผู้สร้างโลกและสรรพสิ่งทั้งปวง มีคนย้อนถามว่า “ใครเป็นผู้สร้างพระเจ้า” พระเจ้าทรงเป็นอยู่ตลอดเวลา ไม่มีต้นไม่มีปลาย

ข้อแรกของพระธรรมปฐมกาลแสดงให้เห็นว่า ไม่มีใครเป็นผู้สร้างพระเจ้าพระองค์ทรงเป็นอยู่แล้วแต่ก่อนปฐมกาล พระเจ้าทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างทุกสิ่งทุกอย่าง (สดุดี 90:2) และเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ให้คำตอบที่ถูกต้อง เกี่ยวกับต้นเหตุของชีวิต พืช สัตว์ และมนุษย์ (ฮีบรู 11:3)

ในปฐมกาลพระเจ้าได้ทรงเนรมิตโลกให้สวยงามงดงาม เพื่อเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ แต่ที่มีสภาพกว้างว่างเปล่า ไม่มีระเบียบแบบแผนใด ๆ ทั้งหมดมีความมืดปกคลุมอยู่ทั่วไป ดังข้อ 1: 2 นั้น อาจเนื่องมาจากเมื่อครั้งพญามารทำบาป ขบถต่อพระเจ้าและถูกขับไล่จากสวรรค์ จึงทำลายความสวยงามของโลกที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น พระเจ้ามิได้ทรงนั่งนอนใจหรือทอดทิ้งให้โลกอยู่ในสภาพเช่นนั้น แต่ได้ทรงปฏิรูปขึ้นใหม่ และพิทักษ์รักษาไว้จนถึงทุกวันนี้

ชีวิตของเราก็เช่นเดียวกัน แรกเริ่มเดิมทีมนุษย์มีชีวิตบริสุทธิ์ แต่พญามารนำความบาปมาสู่มนุษย์ และความบาปนี้เองได้ทำลายความบริสุทธิ์ ซึ่งอยู่ในตัวมนุษย์เสียสิ้น พระเจ้าทรงรักมนุษย์ ไม่อยากให้มนุษย์จมอยู่ในความบาปต่อไป จึงตรัสแก่เราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ถ้าใครต้อนรับพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ทูลขอให้พระองค์ทรงยกความบาปของเขาเสีย เขาก็จะเป็นคนใหม่ มีชีวิตใหม่ ซึ่งดิงตามแบบของพระเจ้า

เมื่อเรามองดูสรรพสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้เรียบร้อยแล้ว เราคงอัศจรรย์ใจในพระปรีชาสามารถของพระองค์ และถามตัวเองว่า พระองค์ทรงสร้างสิ่งเหล่านี้ได้อย่างไร พระธรรมปฐมกาลได้ให้คำตอบแก่เราว่า พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างโลก และสรรพสิ่งด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ เราจะพบคำว่า “พระเจ้าตรัสว่า” ถึงสิบครั้งในพระธรรมบทนี้ เมื่อพระเจ้าตรัส ทุกสิ่งทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามคำตรัสของพระองค์ พระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างสวรรค์และทูตสวรรค์ก่อน แล้วจึงสร้างโลกเป็นชั้น ๆ ดังนี้

วันที่หนึ่ง พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จผ่านเหนือความมืดของโลก และพระเจ้าตรัสว่า “จงเกิดความสว่าง แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น” (ข้อ 4, 5)

จิตใจของเราเต็มไปด้วยความมืดแห่งความผิดบาปจนมองไม่เห็นความดีความชั่วเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าส่องแสงเข้ามาในจิตใจ ให้เราเห็นความผิดบาปของเรา และให้รู้ความจำเป็น ที่จะต้องมีจิตใจใหม่โดยการสารภาพบาป ต้อนรับพระเยซูเข้ามาในจิตใจของเรา พระองค์สามารถเปลี่ยนจิตใจ ที่มีคำสาปปรก ให้เป็นจิตใจที่ขาวสะอาดบริสุทธิ์ได้ทันที และเราจะไม่เป็นลูกของความมืดอีกต่อไป แต่กลายเป็นลูกของความสว่าง (2 โครินธ์ 4: 6, โกลอสี 1:12-14)

วันที่สอง พระองค์ทรงเนรมิตน้ำและอากาศ และได้แยกน้ำออกจากอากาศ ส่วนที่เป็นน้ำกลายเป็นลำธาร แม่น้ำ ทะเล มหาสมุทร ส่วนที่เป็นอากาศก็ลอยสู่เบื้องบน ซึ่งเรียกว่าท้องฟ้า ในทำนองเดียวกัน พระองค์ทรงแยกคริสเตียนออกจากชาวโลกที่เป็นคนบาปและให้เป็นบุตรของพระเจ้าผู้สูงสุด

วันที่สาม พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดิน ต้นไม้ และต้นไม้เหล่านั้นก็ผลิตพืชผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงรักและเมตตาเราเหลือเกินจึงได้ทรงเตรียมอาหาร ลมหายใจและน้ำไว้พร้อมทุกอย่างสำหรับเรา

วันที่สี่ ทรงเนรมิตดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลาย เพื่อให้ความสว่างแก่โลก สุริยจักรวาลซึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นศูนย์กลาง มีโลกมนุษย์และดาวนพเคราะห์อื่น ๆ อีกเป็นบริวารนั้น ทำให้เราเห็นพระหัตถ์กิจอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า ซึ่งจะหาผู้ใดเปรียบมิได้เลย

พระเจ้าทรงให้ดาวต่าง ๆ ส่องแสงแก่โลก พระองค์ก็ทรงต้องการให้คริสเตียนเป็นแสงสว่างของโลกเช่นกัน (อ่าน มัทธิว 5: 14-16)

วันที่ห้า ทรงเนรมิตนกนานาชนิด ให้บินไปมาในอากาศ และปลาต่าง ๆ ให้อาศัยอยู่ในน้ำ ปลาและนกเหล่านี้เป็นตัวอย่างแห่งความเชื่อ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงดูมันไว้ ให้ทวีพันธุ์มากขึ้น (อ่าน ลูกา 12:22-31)

วันที่หก เป็นวันสำคัญที่สุด เพราะเป็นวันแรกของประวัติศาสตร์โลก ที่มีมนุษย์อุบัติขึ้นพระเจ้าสร้างมนุษย์คนแรกเป็นผู้ชายจากผงคลีดิน แล้วทรงระบายลมแห่งชีวิตเข้าทางจมูก ร่างนั้นก็กลายเป็น

ร่างกายของผู้ชายที่มีชีวิต และพระเจ้าได้ประทานนามให้ว่าอาดัมเราไม่อาจทราบได้ว่า รูปร่างหน้าตาของอาดัมเป็นอย่างไร เพราะพระคัมภีร์เพียงแต่บอกว่า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสร้างมนุษย์เสร็จแล้วก็ทรงจัดสรรสถานที่สวยและสบายสุดแห่งหนึ่งชื่อว่า “สวนเอเดน” ให้อาดัมอยู่ จะได้เห็นว่า พระเจ้าทรงรักมนุษย์มากมายเพียงใด พระองค์ก็ประสงค์ให้มนุษย์รักพระองค์ตอบแทน ด้วยความสมัครใจ มิใช่ด้วยการบังคับ จึงได้ให้อิสระเสรีในการเลือกแก่มนุษย์

พระเจ้าทรงโปรดประทานอำนาจ ให้แก่นมนุษย์ในการปกครองสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ (1:26) และพระองค์ได้ประทานสติปัญญาแก่อาดัม ให้สามารถตั้งชื่อสัตว์ทุกชนิด (2:19,20) พระเจ้าทรงทราบว่า อาดัมจะเหงา จึงสร้างคูชีวิตคนหนึ่งให้โดยคลบน้ดกาลให้อาดัมหลับสนิท แล้วทรงชักซี่โครงซี่หนึ่งออกจากทรวงอกของเขาแล้วปิดแผลให้ดีตามเดิม ใช้น้โครงนั้นสร้างเป็นผู้หญิงขึ้นให้นามว่า “เอวา” นางเอวาเป็นเจ้าสาวของอาดัม เราทุกคนที่ได้กลับใจบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง รวมกันทั้งหมดก็เป็น “เจ้าสาวของพระเยซูคริสต์” ท่านที่เชื่อพระเยซูกลายเป็นส่วนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เหมือนกับนางเอวาเป็นส่วนหนึ่งของอาดัม

อาดัมเป็นต้นตระกูลของมนุษยชาติดั้งเดิม มนุษย์ทุกคนเกิดจากเผ่าพันธุ์ของอาดัม ซึ่งกลายเป็นเชื้อสายแห่งความบาป มนุษย์ทุกคนเกิดมาจึงมีบาป แต่พระเยซูคริสต์ทรงเป็นต้นตระกูลของผู้ชอบธรรม ทุกคนที่บังเกิดใหม่ในพระคริสต์ จึงเป็นคนชอบธรรมเช่นเดียวกับพระองค์

ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตที่มนุษย์คิดขึ้นนั้น กล่าวว่สิ่งมีชีวิตทุกคนชนิดวิวัฒนาการจากชีวิตที่ง่าย ๆ จากส่วนประกอบที่ง่าย ๆ ค่อย ๆ กลายเป็นสิ่งมีชีวิตชั้นสูงขึ้นตามลำดับ เช่นมนุษย์มาจากสัตว์จำพวกคัลายลิง สัตว์บกมาจากสัตว์น้ำเป็นต้น การอธิบายเช่นนี้เป็นเพียงทฤษฎีเท่านั้น ซึ่งจะถือเป็นกฎไม่ได้ สิ่งที่เป็นทฤษฎี อาจไม่เห็นพ้องกับพระคัมภีร์ เพราะทฤษฎีไม่เป็นความจริงเสมอไป สามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่ถ้าเป็นกฎหรือความจริงแล้ว จะคล่องจองกับพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ทุกประการ

เกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการ ท่านผู้เคยดำรงตำแหน่งอาจารย์ใหญ่แห่งมหาวิทยาลัยคนหนึ่งกล่าวว่ “ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นเพียงภาพน้กฝันเท่านั้น จะเป็นความจริงไม่ได้” ศาสตราจารย์ใหญ่ แห่งประเทศเยอรมันคนหนึ่ง เคยเขียนบทความเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่ “ทฤษฎีวิวัฒนาการเป็นมโนภาพของสิ่งมีชีวิต ซึ่งมนุษย์พยายามปั้นขึ้น อธิบายความจริงที่ตนไม่รู้จัก”

ปัจจุบันวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า จากการค้นคว่ำวิจัยอย่างละเอียดถี่ถ้วนของนักวิทยาศาสตร์หลายท่าน ให้คำยืนยันว่ทฤษฎีวิวัฒนาการเชื่อถือไม่ได้ ในที่สุดก็ต้องยอมรับว่ พระเจ้าเป็นผู้สร้างสรรพสิ่ง สรรพสิ่งได้เกิดขึ้นตามชนิดของมัน และสืบพันธุ์ต่อมาจนทุกวันนี้ เมื่อเรานำเมล็ดผักกาดไป

เพาะ ย่อมได้ต้นผักกาด จะกลายเป็นผักชีไม่ได้ หรือจะเอาไข่นกกระทาไปห่อด้วยดินก็ย่อมได้ลูกนกกระทา จะกลายเป็นลูกอีกลาไม่ได้สัตว์ย่อมได้ลูกเป็นสัตว์ คนย่อมได้ลูกเป็นคน สัตว์จะกลายเป็นคนไม่ได้เป็นอันขาด เพราะฉะนั้นคำสอนที่ว่า มนุษย์วิวัฒนาการมาจากสัตว์ จึงเป็นคำสอนที่หมิ่นพระบรมเดชานุภาพของพระเจ้า

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายของพระองค์ ให้มีฐานะต่ำกว่าทูตสวรรค์เพียงหน่อยเดียวเท่านั้น พระองค์ทรงเห็นมนุษย์ทุกคนมีค่ามากที่สุดสำหรับพระองค์ ในกาลข้างหน้า พระองค์จะประทานอำนาจแก่ผู้ที่เชื่อและสัตย์ซื่อต่อพระองค์ ให้เป็นกษัตริย์ปกครองสรรพสิ่งร่วมกับพระองค์ การที่จะเอามนุษย์ไปเทียบกับสัตว์นั้นจึงไม่บังควร คำสอนนั้นเป็นคำมูสาของพญามารทั้งสิ้น เพื่อให้คนหลงผิดคิดสงสัยพระเจ้า

วันที่เจ็ด เมื่อพระเจ้าสร้างทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดพักผ่อน ทั้งนี้มีได้หมายความว่าพระองค์ทรงเหนื่อย พระองค์เป็นพระเจ้าจึงเหนื่อยไม่เป็น พระองค์ทรงหยุดพัก เพื่อชื่นชมยินดีในผลงานของพระองค์ ทรงมีความสุขที่สุดเมื่อเห็นสรรพสิ่งเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์

วันที่เจ็ดก็เป็นวันหยุดพักจากการงานของเรา แต่การหยุดพักที่ดีที่สุดนั้นคือการหยุดพักฝ่ายวิญญาณจิต ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ลำบากแห่งความบาป ถ้าเราต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ไถ่ความบาปของเราแล้ว ภาระหนักแห่งความบาปก็กลิ้งออกจากจิตใจและความสบายอกสบายใจจะเกิดขึ้นทันที

บทเรียนที่ 2 มนุษย์คู่แรกในสวนของพระเจ้า

พระเจ้าทรงรักมนุษย์มากที่สุด ตั้งแต่ปฐมกาล เราทราบได้จากการดูสิ่งต่าง ๆ ที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้าง ซึ่งดำเนินเป็นระเบียบเรียบร้อยตามลำดับ พระองค์ทรงเนรมิตทุกสิ่งให้ดีและเมื่อพร้อมแล้ว จึงสร้างมนุษย์เป็นอันดับสุดท้าย ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ทรงต้องการให้มนุษย์ได้รับความสุขจากสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างไว้ให้มากที่สุด ไม่ต้องลำบากกับการตรากตรำทำงาน ไม่ต้องกลัวการสงคราม และความตายก็ไม่เกิดขึ้นแก่มนุษย์ มนุษย์ปัจจุบันกำลังขวนขวายแสวงหาความสุขชนิดนี้พยายามนำสันติสุขกลับคืนมาสู่โลก แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถประทานสันติสุขแก่โลก ผู้ที่เชื่อและไว้วางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า จะมีโอกาสอยู่ในโลกแห่งสันติสุข เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมา

พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ด้วยผงคลีดิน (อ่านข้อ 7:8) ถ้าพูดถึงค่าของมนุษย์แล้ว มนุษย์ไม่มีค่าอะไรเลย ร่างกายเป็นเพียงผงคลีดินเท่านั้น เมื่อตายแล้ว ก็เน่าเปื่อยกลายเป็นผงคลีดินอีก แต่ที่มนุษย์ได้กลายเป็นสิ่งมีค่าขึ้นนั้น ก็เพราะภายในมนุษย์นั้น มีจิตวิญญาณที่พระเจ้าประทานให้ จิตวิญญาณนี้แหละเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับพระเจ้า วันหนึ่งพระองค์จะทรงเรียกจิตวิญญาณคืน ผู้ที่เชื่อและบังเกิดใหม่โดยพระองค์ จะมีความสุขนิรันดร์ในเมืองสวรรค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนดังที่ได้เตรียมสวนเอเดนให้แก่อาดัมและเอวา ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อ ก็จะได้รับความสุขนิรันดร์ในขุมนรก

มนุษย์มีส่วนที่แตกต่างจากสัตว์มาก โดยเฉพาะจิตวิญญาณซึ่งพระเจ้าประทานให้ นั้น สัตว์ไม่มี โดยเหตุนี้พระคริสตธรรมคัมภีร์จึงไม่ได้สอนว่า “พระเจ้าทรงรักสัตว์” มีแต่ว่า “พระเจ้าทรงรักโลก (มนุษย์) จนได้ประทานพระบุตรองค์เดียว เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรนั้น จะมีได้พิลาส และมีชีวิตนิรันดร์” หากใครยังมีความคิดว่ามนุษย์ไม่มีจิตวิญญาณ ผู้นั้นก็เป็นคนน่าสงสารมาก ไม่เห็นความสำคัญของตนในสายพระเนตรพระเจ้าไม่พบความรัก และความสุขซึ่งพระองค์ประทานให้

เมื่อวิศวกรสร้างเครื่องยนต์แบบใหม่ขึ้น ก็มักมีการทดลองสมรรถภาพความทนทาน และประสิทธิภาพในการทำงาน เพื่อจะปรับปรุงแก้ไขให้เป็นเครื่องยนต์ที่ดีที่สุดเหมาะสมในการใช้งานต่าง ๆ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์โดยประสงค์จะให้เป็นคนที่ดีที่สุดเช่นกัน จึงได้สร้างขึ้นตามพระฉายาของพระองค์ เพื่อให้มีความชอบธรรม มีความบริสุทธิ์เหมือนพระองค์ ดังได้กล่าวในบทแรก พระเจ้าทรงต้องการให้มนุษย์รักภักดีต่อพระองค์ด้วยความสมัครใจ มิใช่ด้วยการบังคับ จึงได้ประทานสิทธิอิสระเสรีในความนึกคิดพระเจ้าได้ทรงสร้างต้นไม้สามชนิดในสวนเอเดน (อ่าน 9:9-17) คือ (1) ต้นไม้

ทั่วไปที่มีผลเป็นอาหารของมนุษย์ (2) ต้นไม้แห่งชีวิตต้นหนึ่ง (3) ต้นไม้ที่รู้จักความดีและความชั่วอีกต้นหนึ่ง พระองค์ทรงอนุญาตให้มนุษย์รับประทานผลไม้ทุกต้นในสวนนั้น เว้นแต่ต้นที่ทำให้รู้จักความดีและความชั่วเท่านั้น พระองค์ทรงทราบถึงความอ่อนแอของมนุษย์ พยายามทุกวิถีทางที่จะไม่ให้มีสิ่งใดทำให้หลงกระทำผิด แต่กระนั้นพระเจ้าก็ยังทรงต้องการที่จะทราบว่ามนุษย์รักพระองค์จริงหรือไม่ คนที่บอกว่า ตนมีความอดทนแต่ไม่เคยผ่านชีวิตที่ต้องใช้ความอดทนเลยนั้น จะเรียกว่าอดทนไม่ได้ เพราะไม่มีทางพิสูจน์ ถ้าไม่มีความชั่ว ก็ไม่ทราบว่าอะไรคือความดี ถ้าไม่มีความมีดีก็ไม่ทราบว่าอะไรคือความสว่าง ฉะนั้นหากจะให้อาดัมและฮาวาอยู่ในสวนเอเดนซึ่งดีพร้อมทุกอย่างจะตัดสินใจว่า อาดัมและเอวาเป็นคนดีมีความสัตย์ซื่อต่อพระเจ้านั้นมิได้ สิ่งที่จะพิสูจน์เขาได้ ก็คือต้นไม้แห่งความรู้ดีรู้ชั่ว อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่พระเจ้าได้ทรงสร้างต้นไม้ที่ทำให้รู้ดีและชั่วขึ้น

การที่พระเจ้าทรงอนุญาตให้การทดลองต่าง ๆ เกิดขึ้นแก่คริสเตียน ก็มีเหตุผลอย่างเดียวกัน พระองค์ทรงต้องการผู้ที่เหมาะสมในแผ่นดินของพระองค์ มีความบริสุทธิ์และรักพระองค์อย่างแท้จริง เมื่อมีการทดลองเกิดขึ้น ผู้ที่รักพระเจ้าจริง ๆ จะไม่ละทิ้งพระองค์ แม้อาจจะท้อใจบ้างเล็กน้อยในตอนต้น แต่เมื่อพระวิญญูณาตบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจ เขาจะฟื้นใจรักพระเจ้าขึ้นมาทันที มีความอดทนต่อความทุกข์ยากลำบากด้วยความยินดี คริสเตียนชนิดนี้แหละที่เหมาะสมกับ “สวนเอเดน” คือแผ่นดินสวรรค์ของพระเจ้า

สวนเอเดนเป็นเสมือนภาพสะท้อนของเมืองสวรรค์ คริสเตียนที่รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ มีชีวิตที่เหมาะสมกับเมืองสวรรค์เท่านั้น จึงจะสามารถเข้าไปอยู่ในเมืองนั้นได้ ชีวิตที่เหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์เป็นอย่างไรนั้น คุณได้จากชีวิตของอาดัมและเอวาในสวนเอเดน ดังต่อไปนี้

1) **มีชีวิตที่ใกล้ชิดกับพระเจ้า** เมื่อมนุษย์ไม่กระทำความบาป พระเจ้าทรงปรากฏให้มนุษย์เห็น และทรงสนทนากับเขา (2:8-9) อาดัมและเอวาได้ยินพระเยโฮวาห์เสด็จดำเนินในสวน และได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ตรัสเรียกเขา ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามนุษย์ยังใกล้ชิดกับพระเจ้าเพียงใด พระองค์ก็ยังทรงพอพระทัยมากเท่านั้น เมื่อมนุษย์ทำบาปห่างเหินจากพระเจ้า พระองค์ทรงเสียพระทัยมาก แต่ก็ทรงเตรียมทางแห่งความรอดให้โดยองค์พระเยซูคริสต์ มนุษย์จึงคืนดีกับพระเจ้าได้ มีโอกาสพุดคุยสนทนาและอยู่ใกล้ชิดพระองค์โดยการอธิษฐาน และการดำเนินชีวิตใหม่ ตามแบบอย่างของพระองค์

2) **มีชีวิตที่อิ่มหนำ** โดยรับประทานอาหารจากต้นไม้ซึ่งพระเจ้ากำหนดให้พระคริสตธรรมคัมภีร์ คือ พระวจนะของพระเจ้า เป็นทิพยอาหารอย่างเดียวสำหรับวิญญูณาตจิต ถ้าเราอยากจะมีชีวิตในแผ่นดินสวรรค์ เราก็ต้องอ่านพระคัมภีร์เสมอ จงระวังการอ่านหนังสือนวนิยายต่าง ๆ ที่เป็นภัยแก่จิตวิญญูณาต ภาพต่าง ๆ จะเป็นภาพนิ่ง ภาพยนตร์หรือภาพชนิดอื่น ๆ ที่ชักนำให้จิตใจลงไปสู่ความเลว

ทรมานต่ำช้า อย่าไปมองหรือสนใจเป็นอันขาด เพราะมันเปรียบเสมือนผลของต้นไม้ที่รู้จักความดีและความชั่ว นำคริสเตียนไปสู่ความพินาศ

3) **มีชีวิตที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า** พระเจ้าทรงห้ามคริสเตียนทุกคนไม่ให้รักฝ่ายโลก เช่นเดียวกับที่ทรงห้ามอาดัม มิให้กินผลไม้ที่รู้จักความดีและความชั่ว ผู้ที่เชื่อฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์เท่านั้น จึงจะได้รับความรอด

4) **มีชีวิตแห่งความสุข** แม้แต่สัตว์ก็เป็นเพื่อนที่ดีของมนุษย์ ไม่ทำร้ายต่อกันและกัน ไม่ต้องกลัวความป่วยไข้ เพราะไม่มีเชื้อโรค หรือสัตว์ที่มีพิษ ที่จะทำร้ายมนุษย์ การที่มนุษย์มีความสุขเช่นนี้ ก็เพราะขณะนั้น มนุษย์ไม่มีบาป มนุษย์โลกจะมีความสุขได้ หากละทิ้งความบาปติดตามพระเยซูคริสต์

5) **มีชีวิตนิรันดร์** เราทราบได้โดยที่พระเจ้าตรัสกับอาดัมว่า อย่ากินผลไม้ที่ห้ามไว้ ชื่นกินเข้าไปวันใด จะต้องตายในวันนั้น ถ้าอาดัมเชื่อพระเจ้า ไม่กินผลไม้ นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์เป็นแน่ พระธรรมโรมบอกว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” แต่พระเจ้ายังทรงรักมนุษย์ และประทานชีวิตใหม่ให้ “ของประทานของพระเจ้าก็คือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:23)

6) **มีชีวิตครอบครัวที่มีความสุข** (อ่านข้อ 18-24) โดยมีพระเจ้าเป็นพระบิดาและอาดัมเป็นบุตร พระเจ้าทรงเห็นว่าอาดัมอยู่คนเดียวไม่เหมาะ เพราะคงเหงา จึงทรงสร้างผู้หญิงคนหนึ่ง จากกระดูกซี่โครงของอาดัมและให้ชื่อว่าเอวา ทั้งสองก็อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขฉันท์สามีภรรยา มีบางคนเข้าใจผิด คิดว่าการแต่งงานเป็นสิ่งไม่ดี ต้องมีชีวิตเป็น โสดแบบบาดหลวงหรือพระทั้งหลาย แท้จริงพระเจ้าไม่มีพระประสงค์อย่างนั้น พระองค์ทรงยินดี ที่ผู้ชายและผู้หญิงแต่งงานกัน เมื่ออายุพอสมควรแล้ว (ดูข้อ 24) แต่การที่จะมีภรรยาหรือสามีหลาย ๆ คนนั้น ย่อมเป็นการล่วงประเวณี ผิดพระบัญญัติของพระเจ้า (ดู มัทธิว 19:4-6, เอเฟซัส 5:22, 23, 1 เปโตร 3:1)

7) **มีชีวิตซึ่งประกอบด้วยสติปัญญา** รู้ว่าพระทัยของพระเจ้า ซึ่งจะเห็นได้จากการที่อาดัมสามารถตั้งชื่อสรรพสัตว์ที่พระองค์สร้างขึ้น พระเจ้าไม่มีพระประสงค์จะปิดบังความจริงอะไรแม้แต่อย่างเดียวจากมนุษย์ แต่มนุษย์ไม่อาจรู้ใจพระทัยของพระองค์เพราะความบาปได้ปิดบังปัญญาแห่งวิญญาณจิต ทำให้ไม่อาจเข้าใจหลายสิ่งหลายอย่างที่ควรจะเข้าใจ แต่วันหนึ่งข้างหน้า เมื่ออยู่ในเมืองสวรรค์แล้วเราจะเข้าใจทุกอย่างแม้แต่สิ่งที่เป็นข้อลับในปัจจุบัณนี้

8) **มีชีวิตที่บริสุทธิ์เป็นสิ่งที่น่าแปลกไม่น้อย** (ข้อ 25) ที่ร่างกายของอาดัมและเอวาเปลือยเปล่าอยู่ แต่ไม่รู้สึกอายเลย ทั้งนี้มิใช่เพราะเขาโง่ ทำเครื่องนุ่งห่มไม่ได้ แต่เป็นเพราะเขาทั้งสองเป็นผู้บริสุทธิ์ ศีลครบถ้วนทุกอย่าง ไม่มีความบาปในจิตใจและสายตาของเขาเลย อีกประการหนึ่ง อาจเป็นไปได้ว่า ภายของเขาได้ห่อหุ้มด้วยรัศมีของพระเจ้า เหมือนดังพระเยซูทรงฉลองพระองค์ขาวเป็นมันระยับ

เมื่อทรงจำแลงพระกาย (มาระโก 9:3) แสงนั้นได้หายไปเมื่อความมืดบาปอย่างเข้ามา แต่จะกลับห่อหุ้ม
กายของผู้ที่รับการไถ่ไว้แล้ว (อ่าน วิวรณ์ 3:4, 21:23)

เราลองหลับตานึกถึงภาพสวนเอเดนที่สวยงาม หมูนกนานาชนิด ร้องเพลงไพเราะเป็น
เสียงดนตรีธรรมชาติให้ความอภิรมย์ สัตว์ทั้งหลายไม่ว่าสิงโต เสือ หมี ปลาฉลาม ฯลฯ ล้วนเป็นเพื่อน
เล่นที่ดีของมนุษย์ และพระเจ้าก็ทรงดำเนินอย่างใกล้ชิดกับเขา ให้ความรักความอบอุ่นเยี่ยงพ่อแม่มีต่อ
ลูก ความทุกข์ ลำบาก โรคภัยไข้เจ็บและความตาย ไม่ต้องพูดถึง เพราะหาไม่ได้ในที่นี่ มนุษย์คู่แรก
ต้องมีความสุขมากที่สุดในสวนนั้น นี่แหละคือ ชีวิตที่แท้จริงของมนุษย์ ตามพระราชประสงค์ของพระ
เจ้าแต่มีเหตุอันใดทำให้ชีวิตมนุษย์เปลี่ยนไปดังเช่นทุกวันนี้ ซึ่งเราจะได้ศึกษาในบทเรียนต่อไป

บทเรียนที่ 3 การแข่งสถาปและพระสัญญา

ก่อนเนรมิตสร้างโลก พระเจ้าได้ทรงสร้างทูตสวรรค์ไว้มากมายในสวรรค์พระองค์ได้ประทานให้ทูตสวรรค์ มีฤทธิ์อำนาจในการปกครองสรรพสิ่ง มีสง่าราศีเหมือนพระองค์ ทูตสวรรค์คงมีความสุขกับพระองค์มากที่สุด พระเจ้าผู้ทรงไว้ซึ่งพระเมตตาและความรักสูงสุด คงเป็นที่เคารพยำเกรง และรักใคร่เกรงกลัวของทูตสวรรค์เหล่านั้น พระองค์คงไม่มีศัตรูแน่นอน แต่ตรงกันข้าม ผู้ที่พระเจ้าทรงรักและมอบอำนาจให้มากที่สุดนั้น กลับกลายเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของพระองค์ ผู้นั้นคือพญามารซาตาน

ความจริงพญามารไม่ได้มีรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัวดังที่เรานึก แต่เดิมมารเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า ที่มีรูปร่างงดงามมากองค์หนึ่ง ชื่อ ลูซิเฟอร์ พระเจ้าได้ประทานให้มีฤทธิ์อำนาจและตำแหน่งสูง (เอเสเคียล 28:12, 13) เหตุนี้เอง มันจึงมาอำนาจและหยิ่งในความสวยงามของตน ต้องการให้ทูตสวรรค์อื่น ๆ กราบไหววันมัสการมัน นี่เป็นต้นเหตุแห่งความบาปซึ่งทำให้พระเจ้าทรงไม่พอพระทัยมาก เพราะว่าการมัสการมีไว้สำหรับพระเจ้าองค์เดียวเท่านั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรที่จะรับการมัสการของเราแต่ผู้เดียว (มัทธิว 4:10)

เนื่องจากพญามารต้องการทำทุกอย่างตามใจตนเอง และอยากให้บรรดาทูตสวรรค์ยกย่องนมัสการตน มารจึงถูกพระเจ้าสาปขับไล่ลงมาจากสวรรค์ ครั้นลงมายังโลกมันได้เห็นความสนิทสนมและความรักอย่างลึกซึ้ง ระหว่างพระเจ้ากับอาดัมและเอวามันจึงริษยา และเกิดความไม่พอใจอย่างยิ่ง

พระเจ้าทรงห้ามอาดัมและเอวา มิให้กินผลไม้จากต้นไม้ต้นเดียวเท่านั้น คือต้นไม้แห่งการรู้จักความดีและความชั่ว (ปฐมกาล 2:16, 17) ถ้าหากเขากินเมื่อใด เขาก็ต้องถึงแก่ความตายเมื่อนั้น มารรู้ว่าพระเจ้าไม่มีพระประสงค์ให้อาדםและเอวากินผลไม้ที่จะนำมาถึงความตาย ฉะนั้นวันหนึ่งขณะที่เอวาอยู่ตามลำพัง พญามารในร่างของงูได้มาหานางเอวา สมัยนั้นงูอาจเป็นสัตว์ที่สวยงามน่าดูมากก็ได้ นางเอวาจึงไม่มีความเกลียดกลัว เวลานั้นยังไม่มีความบาปเข้ามาทำลาย สิ่งที่มีชีวิตไม่ทำอันตรายต่อกันและกันเลย นางเอวาได้สนทนากับงูด้วยไมตรีจิต งูถามนางเอวาว่า “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสห้ามว่าเจ้าอย่ากินผลไม้ใด ๆ ในสวนนี้” นางก็ตอบตามที่ปรากฏใน ปฐมกาล 3:2-3 แล้วมารจึงพูดว่า “เจ้าจะไม่ตายจริงดอก” มาเป็นเจ้าแห่งความมุสาตั้งแต่เดิม พุดจาบิดเบือนความจริงของพระเจ้า ทุกวันนี้มันก็กระทำอย่างเดียวกัน มันบอกให้มนุษย์ซัดขึ้นพระเจ้าและบอกว่าพระเจ้าใจดี ไม่มีการลงโทษมนุษย์เลย ถ้านางเอวาขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า แทนที่จะเชื่อฟังคำพูดของมาร โลกจะผิดไปจากสภาพปัจจุบันนี้มาก

พญามารล่อลวงนางเอวว่า พระเจ้าทรงหวงแหนต้นไม้ต้นนั้นไว้สำหรับพระองค์เอง ถ้ากินผลไม้เข้าไป เขาทั้งสองก็จะกลายเป็นผู้ฉลาด และมีปัญหาเหมือนพระเจ้าและรู้จักดีและชั่ว มารพยายามทำให้นางสงสัยความรักของพระเจ้า และนางเอวก็หลงผิดคิดว่าเป็นความจริง นางเดินตรงไปที่ต้นไม้ และมองดูอย่างพิลึกพิลั่นที่ผลไม้นั้นกินเข้าไป เมื่อมารมาล่อลวงตัวท่านเองให้สงสัยในความรักและพระคุณของพระเจ้า จงทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า เพราะนั่นเป็นหนทางเดียวเท่านั้น ที่จะรอดพ้นจากการจู่ใจของมารได้ อย่าฟังมารไม่ว่ากรณีใด ๆ เพราะมันจะล่อลวงท่านให้หลงเชื่อคำพูดของมัน

ต้นไม้ต้นนั้นมองดูภายนอก ก็ไม่น่าเป็นอันตรายอะไรเลย เพราะเป็นผลไม้งดงามน่ากิน และจะทำให้ท่านเป็นคนฉลาดขึ้น นางไม่เพียงแต่รับประทานผลไม้คนเดียว ยังชักชวนสามีของนางให้รับประทานด้วย น่าเสียใจเหลือเกิน มนุษย์ผู้ที่พระเจ้าทรงรักควรรักพระองค์ตอบแทน แต่กลับเป็นผู้ขัดขืนพระองค์ ทำตามความพอใจของตนเองเหมือนกับมารได้เคยทำมาแล้ว ที่เกิดเรื่องขึ้นเช่นนี้ ก็เพราะอาดัมและเอวาเชื่อพญามารแทนที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

เมื่อทั้งสองกินผลไม้ที่ต้องห้ามเข้าไปแล้ว ความตายก็ปรากฏขึ้นทันที สมจริงตามที่พระเจ้าตรัสไว้ เขาทั้งสองสูญเสียรัศมีภาพของพระเจ้า และรู้ว่าร่างกายก็เปลือยเปล่าเขารีบหาใบมะเดื่อมาเย็บปกปิดร่างกาย มิใช่แต่ร่างกายเท่านั้น ที่สูญเสียสง่าราศีของพระเจ้า จิตวิญญาณก็พลอยสูญเสียไปด้วย จิตวิญญาณที่เคยสุกใสด้วยชีวิต ก็พลันมืดด้วยความบาป อาดัมและเอวาต้องตายเพราะการล่วงละเมิดคำสั่งของพระเจ้า หลงกระทำบาปคนที่ตายแล้ว ไม่มีความรู้สึกใด ๆ อาดัมและเอวาก็เช่นกัน เมื่อตายฝ่ายวิญญาณจิตก็ไม่มีความรู้สึกในพระคุณและความรักของพระเจ้า ความบาปทำให้คนเกิดความหวาดกลัวต่อพระเจ้าซึ่งเป็นผู้เนรมิตตัวเขาขึ้นมา ความบาปทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง ร่างกายของทั้งสองคนเริ่มสลายตัวผู้ฟังเปื่อยเน่า เดินทางไปสู่ความตาย และมนุษย์ก็รู้จักความตายตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมา

พอดกเย็นพระเจ้ก็เสด็จมาเยี่ยมเขาเช่นเคย พระองค์ทราบแล้วว่าเขาทำอะไรแต่ยังคงให้โอกาสแก่เขาเพื่อสำนึกตัว พระเจ้าตรัสเรียกและถามว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” เขาทั้งสองตอบว่าเขากลัวจึงซ่อนตัวอยู่ เพราะขจัดคำสั่งของพระเจ้า คนบาปไม่มีความสุขเลย เมื่ออยู่ตรงพระพักตร์พระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ พระเจ้าตรัสเรียกเขาทั้งสองอย่างสุภาพ เพราะยังทรงรักเขาอยู่ พระเจ้าทรงรักเราทุกคน แม้ว่าเราเป็นคนบาป (โรม 5:8, ยอห์น 3:16) และพระองค์ยังทรงเรียกเราทุกคน ให้มาหาพระองค์ (มัทธิว 11:28)

พระเจ้าทรงลงโทษคนบาปเสมอ จงจำไว้ว่า “ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” (โรม 6:23, เอเสไยล 18:4) การตายฝ่ายวิญญาณจิตนั้นหมายความว่า วิญญาณของคนนั้นจะต้องถูกแยกจากพระเจ้า ชั่วนิรันดร์ พระเจ้าทรงสาปงว่า จะต้องเป็นสัตว์เลื้อยคลานไปด้วยท้อง และกินผงกลืนดินตลอดชีวิต

เพราะเหตุที่งูเต็มใจเป็นเครื่องมือให้มารใช้เดี๋ยวนี้เราจึงเกลียดและสะอิดสะเอียนงู ชาตานได้รับการบอกกล่าวว่า จะต้องพ่ายแพ้ต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ที่ไม่กางเขน (ปฐมกาล 3:15 นางเอวาจะต้องประสบความทุกข์แสนสาหัส และสามีจะต้องปกครองตัวนางตลอดมา อาดัมก็ต้องถูกสาปโดยต้องทำงานหนัก ด้วยเหงื่อไหลโสมมน้ำตลอดชีวิต ฉะนั้นบิดาซึ่งเป็นหัวหน้าครอบครัว จึงต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงครอบครัว ความทุกข์ยากลำบากก็เกิดแก่มนุษย์ตราบเท่าทุกวันนี้

พระเจ้าทรงขับไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนที่ เพราะความบาปอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าไม่ได้ พระเจ้าทรงให้ทูตสวรรค์ของพระองค์ พิทักษ์รักษาสวนเอเดนนั้นด้วยกระบี่เพลิง โดยมีให้ใครเข้าไปในสวนนั้นอีก แต่ก่อนที่เขาทั้งสองจะถูกขับไล่ออกจากสวน พระเจ้าทรงฆ่าสัตว์ และเอาน้ำของมันเป็นเส้นผ่าให้อาดัมและเอวานุ่งห่ม พระองค์ได้ทรงเตรียมทางที่จะปกปิดความอายของมนุษย์ไว้ให้ เพราะผลแห่งความบาป พระเจ้าอาจอธิบายให้คนทั้งสองฟังว่า การที่สัตว์ตัวหนึ่งต้องตายอย่างไม่มีชีวิต เพื่อจะกลายเป็นเครื่องนุ่งห่มแก่เขา นั้น เป็นการสัญญาว่าพระองค์จะเตรียมทางแห่งความรอดให้แก่มนุษย์โดยวิธีเดียวกัน วันหนึ่งพระเจ้าจะส่งพระราชโอรสของพระองค์ลงมาจากสวรรค์ เพื่อมาตายแทนคนบาป อาดัมและเอวา ไม่ได้ลงทุนทำอะไรเลย พระเจ้าพระราชทานเส้นผ่าให้เปล่า ๆ พระเจ้าประทานความรอดให้แก่เราเปล่า ๆ เช่นเดียวกัน พระเจ้าได้ส่งพระบุตรคือพระเยซูคริสต์ลงมาจากสวรรค์มาสู่โลก และพระเยซูต้องทนทุกข์ทรมานจนตายบนไม้กางเขนเพื่อไถ่บาปของเรา เมื่อเราต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว ความบาปของเราก็จะได้รับการอภัยและเราถูกสร้างให้เป็นบุคคลใหม่ พร้อมทั้งจะรับมรดกของพระเจ้า และเป็นมิตรกับพระองค์

หลังจากได้ทำผิดบาปแล้วอาดัมก็ได้กำเนิดลูกหลาน ฉะนั้นลูกหลานของอาดัมล้วนเป็นคนบาปทั้งสิ้น ท่านคงจำได้ว่าต้นไม้ พืช และสัตว์ทวีพันธุ์ตามชนิดของมัน ดังนั้นเมื่ออาดัมและเอวาเป็นคนบาป ลูกหลานก็กลายเป็นเผ่าพันธุ์ที่มีเชื้อบาปติดตัวมาด้วย เราต่างคนต่างทำอะไร ๆ ตามลำพังใจของตนเอง (อิสยาห์ 53:6) เราพากันขัดขืนพระเจ้าอย่างเดียวกับอาดัมและเอวา แต่โดยความรักใหญ่ยั้งนั้น พระองค์ทรงจัดเตรียมทางให้เรากลับใจใหม่ รักพระเจ้าตามเดิม พระเจ้าทรงรักเรา และทรงมีพระประสงค์ที่จะประทานชีวิตใหม่ให้แก่เรา ถ้าท่านไม่ต้อนรับพระเยซูท่านก็ทำตัวให้ห่างไกลจากพระเจ้าทุกที

ในพระคัมภีร์บอกเราไว้ว่า มนุษย์ทุกคนได้ทำบาป (โรม 3:23) ท่านเคยแปลกใจบ้างไหมว่า เหตุใดเราจึงทำบาปได้ง่ายเหลือเกิน ทั้งนี้ก็เพราะอาดัมได้ทำบาป เราได้รับสันดานบาปเป็นมรดกตกทอดมาจากอาดัม จึงทำบาปเสมออย่างไม่กระดากอาย “ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย” แต่เราจำเป็นจะต้องอยู่ในครอบครัวของอาดัมต่อไป เพราะเราสามารถรับชีวิตใหม่จากพระเยซูคือชีวิตนิรันดร์ได้ ในเมื่อเราขอมสารภาพความผิดของเรา ขอพระองค์รับเราไว้เป็นบุตรของพระองค์ ความบาปของเรา

จะได้รับการชำระให้สะอาด ด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ โดยสายเลือดของอาดัมแล้ว เราเป็นคน
ผิดบาป ซึ่งจะต้องถึงแก่ความตาย แต่โดยองค์พระเยซูคริสต์ เราจึงได้รับการชำระบาป รับการอภัยโทษ
และรับชีวิตนิรันดร์

บทเรียนที่ 4 บุตรมนุษย์คู่แรกของโลก

มีสิ่งที่น่าสนใจเกิดขึ้นสองอย่าง อันเนื่องมาจากความผิดของอาดัม สิ่งนั้นก็คือความบาปและความตาย เมื่ออาดัมและเอวาทำบาป โดยขัดคำสั่งของพระเจ้ากินผลไม้ที่พระองค์ทรงห้ามเข้าไปแล้ว จึงถูกลงโทษไม่ให้อยู่ในสวนเอเดนต่อไป และผลของความบาปก็นำเขาทั้งสองไปสู่ความตาย พระธรรมโรม 3: 23 กล่าวว่า มนุษย์ทุกคน "ได้ทำบาป และ "ค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย" (โรม 6:23) ฉะนั้นทุกคนต้องตายเพราะมนุษย์ทุกคนมีบาป แต่พระองค์ก็ยังทรงรักคนบาปอยู่ ทรงเตรียมทางแห่งความรอดให้คนบาป เพื่อผู้ที่ได้รับการไถ่บาป โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนแล้ว จะได้รับชีวิตนิรันดร์ในเมืองสวรรค์

หลังจากอาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากสวนเอเดนแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เปลี่ยนแปลงไปหมด เขาทั้งสองต้องทำงาน เพื่อจะได้อาหารมาเลี้ยงชีพ ต้องทนทุกข์เพราะความเจ็บไข้ ต้องคอยระแวดระวังภัยจากสัตว์ร้าย ซึ่งเคยเป็นเพื่อนของเขาและเขามิอาจเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างใกล้ชิดได้ดังเคย อนิจจา มนุษย์ได้ถูกความบาปทำลายเสียสิ้น แต่ความรักของพระเจ้านำอัครรรยและไม่เปลี่ยนแปลง พระองค์ยังทรงรักมนุษย์และสัญญาว่าจะให้มีผู้ช่วยมาแบกความทุกข์ความบาปของเขาทั้งหลาย

เมื่ออาดัมและเอวาถูกขับไล่ออกจากสวนแล้ว เขาได้มีบุตรคนแรกเป็นชาย ชื่อคาอิน และในไม่ช้าก็มีบุตรอีกคนหนึ่งชื่อ เฮเบ็ล โดยปกติทั่ว ๆ ไปแล้ว คาอินควรเป็นผู้ช่วยดูแลน้องชายของตน แต่ปรากฏว่าคาอินไม่ได้ช่วยพ่อแม่เลี้ยงน้องเลย คาอินและเฮเบ็ลเกิดจากบิดามารดาที่เป็นคนบาป ฉะนั้นจึงตัดสันดานบาปมาด้วย พระเจ้าทรงสั่งให้อาดัมและเอวาวางเครื่องสักการบูชาได้โทษบาป ลูกชายทั้งสองคนนี้ก็คงเห็นพ้องกับแม่ของตนวางเครื่องบูชาไถ่บาปบ่อย ๆ คาอินและเฮเบ็ลจึงรู้ว่า ควรนำเครื่องบูชาชนิดใด มาถวายบูชาพระเจ้าให้เราดูว่า สองคนนี้ได้ทำอะไรมาถวายแก่พระเจ้า

วันหนึ่งคาอินกับเฮเบ็ลนำเครื่องบูชามาถวายพระเจ้า คาอินเป็นชวานาปลุกพืชผักและธัญญาหาร เขานำเอาพืชผลของเขามาถวายพระองค์ เฮเบ็ลมีอาชีพเป็นคนเลี้ยงสัตว์ นำแกะของเขามาถวายพระเจ้าที่แทนบูชา เมื่อชายหนุ่มทั้งสองถวายเครื่องบูชาแล้วก็ก้มหน้าคอยเฝ้าอยู่ว่า พระเจ้าจะทรงพอพระทัยต่อเครื่องบูชาของตนหรือไม่ ผลปรากฏว่าพระเจ้าทรงยอมรับเครื่องบูชาของเฮเบ็ล ซึ่งคงจะประทานไฟลงมาจากเบื้องบน เผาลูกแกะที่ใช้เป็นเครื่องบูชานั้น แต่เครื่องบูชาของคาอินพระเจ้าไม่ทรงรับเลย พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพระเจ้าทรงรักเฮเบ็ลมากกว่าคาอิน จึงได้รับเครื่องบูชาของเฮเบ็ล แต่เหตุที่พระเจ้าทรงรับเครื่องบูชาของเฮเบ็ลนั้น ก็เพราะเฮเบ็ลนำเครื่องบูชาที่ถูกต้องมาถวาย ด้วยการเชื่อฟังคำสั่งของ

พระเจ้า เฮเบิ้ลมีความเชื่อ้นำเครื่องบูชาที่ถูกต้อง มาถวายด้วยความเชื่อส่วนคายนินนั้นนำเครื่องบูชาที่ตนเองคิดว่าถูกต้องมาถวาย ซึ่งความจริงแล้ว พระเจ้าทรงบัญชาแก่คนทั้งสองว่า พระเจ้าพึงประสงค์เครื่องบูชาชนิดใด และทั้งสองรู้ล่วงหน้าแล้วว่า ควรนำเครื่องบูชาชนิดใดมาถวายพระองค์

คายนินโกรธมากเมื่อพระเจ้าไม่ทรงรับเครื่องบูชาของเขา นี่ก็แสดงว่าเขาไม่รักพระเจ้าเลย และไม่ต้องการทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย เขาทำตามที่เขาชอบเท่านั้น จึงนำเครื่องบูชาชนิดที่นี้กว่าดีที่สุด และสวยงามที่สุดมาถวาย แต่เครื่องบูชานั้นกลายเป็นของน่าเกลียดสำหรับพระเจ้า เพราะเป็นเครื่องบูชาที่ส่อเจตนาอวดตัวเอง คายนินไม่เชื่อพระเจ้า ในเมื่อพระเจ้าตรัสให้นำเครื่องสักการบูชามาถวาย คายนินทราบดีว่า หากไม่มีเลือดไหลก็จะไม่มีการไถ่โทษ พระเจ้าจึงไม่พอพระทัย และไม่ทรงรับเครื่องบูชาของเขา

นางเอวาไม่เคยคิดเลยว่า เมื่อนางกินผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามไว้เข้าไปนั้น จะกลายเป็นผลบาปใหญ่โตมากมายถึงเพียงนี้ จนกระทั่งลูกชายคนแรกของเธอกลายเป็นฆาตกรไป เหตุที่พระเจ้าทรงมีพระบัญชาให้นำแกะมาถวาย และไม่สั่งให้เอาผลไม้ที่เกิดจากแผ่นดินมาถวาย ก็เพราะพระองค์ทรงสาปแช่งแผ่นดินเสียแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นต้องมีการหลั่งเลือด จึงจะได้รับการอภัยโทษได้ แกะตัวนั้นไม่ได้ทำผิด แต่ต้องตายแทนเฮเบิ้ล แต่คายนินคิดว่าตัวเองคืออยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมีการหลั่งเลือดไถ่บาปตัวเขาก็ได้ทุกวันนี้ หลายคนก็คิดว่าตัวเขาดีพอ ไม่ต้องให้พระเยซูหลั่งเลือดไถ่บาปของเขา เขามัสนำการเข้าเฝ้าพระเจ้าโดยไม่ต้องมีพระเยซูตายไถ่บาปแทนเขา พระเจ้าไม่ทรงรับรองการนมัสการเช่นนั้น (1 ทิโมธี 2:5, กิจการ 4:12, เลวีนิติ 17:11) เลือดต้องหลั่งไหลออกเพื่อนำทางไปสู่พระเจ้า ดังนั้นพระเยซูคริสต์ทรงเป็นลูกแกะของพระเจ้า ต้องสละพระโลหิต สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (ยอห์น 1:29) ไม่มีใครสามารถเข้าถึงพระเจ้าได้ เว้นไว้แต่ผู้ที่ยอมรับการตายไถ่บาปของพระเยซูเพื่อเขา ถ้าเรายอมรับพระเยซูเราก็ได้เครื่องบูชาชนิดที่ถูกกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าทรงพอพระทัยรับเครื่องบูชานั้น

เมื่อพระเจ้าตรัสถามคายนินว่า “น้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน” คายนินตอบว่า “ไม่ทราบ” คายนินรู้อยู่แก่ใจตนเองว่า ตนเป็นคนฆ่าน้องชาย แต่เขาไม่ยอมรับความผิดและได้โกหกพระเจ้า พระเจ้าจึงลงโทษคายนิน โดยให้คายนินเป็นคนพเนจรเร่ร่อน ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง

คายนินบอกว่า การลงโทษของพระองค์หนักเกินที่เขาจะทนได้ เขาต้องออกจากบ้านและไม่มีใครที่จะต้อนรับเขาอีกต่อไป แม้แต่แผ่นดินก็ไม่ยอมผลิตผลที่ดีสำหรับเขา คายนินร้องไห้คร่ำครวญ เพราะถูกลงโทษ แต่ไม่ยอมกลับใจจากทางชั่วของเขา

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงยินดีอภัยแก่คายนินเสมอ และทรงอภัยให้แก่ทุกคนที่เสียใจยอมรับสารภาพบาป ละทิ้งความบาป กลับใจหันมาเชื่อถ้อยวางใจในพระองค์พระเจ้าทรงรักคนบาป แต่พระเจ้าทรงเกลียดชังความบาป เหมือนแพทย์รักคนป่วย แต่เกลียดและฆ่าเชื้อโรค

คายินไม่ยอมกลับใจสารภาพผิด จึงถูกพระเจ้าขับไล่ออกไปให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์ คนที่ไม่ยอมรับองค์พระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ไถ่บาป จะต้องอยู่ห่างไกลจากพระเจ้าเป็นนิรันดร์เช่นกัน เฮเบิ้ลรู้จักเครื่องบูชาชนิดที่พระเจ้าทรงพอพระทัย และเขานำเครื่องบูชาอย่างนั้นมาถวาย ซึ่งเป็นสิ่งที่เราก็คำทำได้เช่นเดียวกัน เราเห็นว่าพระเยซูทรงตายบนไม้กางเขน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่ความผิดบาปของเรา ซึ่งพระเจ้าพอพระทัยที่สุดเมื่อเราต้อนรับพระเยซูคริสต์ เราก็ได้รับความรอดทันที ทั้งยังสามารถนมัสการพระเจ้าได้อย่างถูกต้องอีกด้วย

ท่านจะตามอย่างคนไหนในสองคนนี้ จะตามอย่างคายิน ซึ่งทำตามใจตัวเองหรือตามแบบอย่างเฮเบิ้ล ที่เต็มใจยอมรับว่า ตนเป็นคนบาป แล้วทูลขอพระเจ้าให้อภัยโทษบาปให้แก่ตน เฮเบิ้ลรู้สึกชื่นชมยินดี เมื่อเข้าอยู่ตรงพระพักตร์พระเจ้า แต่คายินถูกแยกตัวออกจากพระเจ้า ได้รับความทุกข์ทรมานชั่วนิรันดร์

พระเจ้าทรงโปรดให้อาควิลและนางเอวามีบุตรชายอีกคนหนึ่งชื่อเซธ เพื่อให้เป็นที่พึ่งพิงแทนลูกที่ถูกฆ่าตาย และจากตระกูลของเซธนี้แหละที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ว่า จะมีพระเจ้าผู้ไถ่บาปมาเกิดในเชื้อสายของเขา (ปฐมกาล 3:15, 5:3) พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาใหญ่ยิ่ง พระองค์ทรงสละพระชนม์ชีพถวายเป็นเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียวได้ผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ เราไม่ต้องฆ่าลูกแกะเพื่อบูชาขอรับไถ่บาปอีกต่อไป เพียงแต่มาหาพระเยซูด้วยความเชื่อเท่านั้น ความบาปทุกอย่างก็จะได้รับการอภัย และพระเจ้าจะทรงต้อนรับเราด้วยความเต็มพระทัย

บทเรียนที่ 5 การดำเนินกับพระเจ้า

พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอาดัมและนางเอวาว่า พระองค์จะส่งผู้ไถ่บาปมาให้แก่นุชนัย หลังจากที่ยินยอมเชื่อแล้ว พระเจ้าก็ได้พระราชทานบุตรให้อีกคนหนึ่ง เพื่อเป็นตัวแทนเฮเบิ้ล เพราะวงศ์ตระกูลของพระเจ้าผู้ไถ่บาป จะเกิดจากเชื้อสายของอาดัมไม่ได้ อาดัมไม่มีความเชื่อในพระเจ้า เซธลูกชายคนใหม่ของอาดัม ก็เป็นคนบาปเหมือนกัน เพราะเขาเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของอาดัม (ปฐมกาล 5:3) จึงมีสภาพเป็นคนบาปเหมือนอาดัม แต่เซธมีความเชื่อในพระเจ้า เต็มใจที่จะนำเครื่องสักการะบูชาถวายพระองค์ พระเจ้าทรงอวยพรแก่คนที่ไว้วางใจพระองค์

จากข้อพระธรรมประจำบทเรียนของเรารวันนี้ ข้อแรกจะเห็นได้ว่าเป็นเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลของอาดัม พระคัมภีร์ตอนนี้บอกให้เราได้ว่าอาดัมและวงศ์ตระกูลของอาดัมเป็นใครบ้าง ในพระธรรมมัทธิว 1:1 เราอ่านถึงเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูคริสต์ อาดัมเป็นผู้นำเชื้อบาปมาสู่มนุษย์ทุกคน แต่พระเยซูคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อทำลายความบาป และพระองค์จะประทานชีวิตใหม่แก่ทุกคนที่เชื่อและวางใจพระองค์ ถ้าเราไม่มีเชื่อใจไว้ในทะเบียนประจำชีพของพระเมษโปดก (คือลูกแกะของพระเจ้าซึ่งหมายถึงพระเยซูคริสต์) เราก็มีชื่อในตำมะโนคร้วของอาดัม คือทะเบียนแห่งความตาย นั่นคือการถูกแยกออกจากพระเจ้าเป็นนิรันดร์ ในบทนี้เราอ่านพบว่ามนุษย์เราพากันล้มหายตายจากโลกไป คนโบราณมีอายุยืนยาวมาก บางคนมีอายุถึงแปดร้อยหรือเก้าร้อยปี แต่ในที่สุด คนเหล่านั้นก็ต้องตายเหมือนกันทุกคน ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเขาทุกคนเป็นคนบาป แม้เมธูเซลาซึ่งมีอายุยืนนานที่สุดในโลก คือ 969 ปี ก็ต้องตายเหมือนกัน ท่านเคยทราบไหมว่า มีคนคนหนึ่งในจำนวนคนเหล่านั้นที่ไม่ได้พบกับความตาย เพราะพระเจ้าทรงรับเขาขึ้นไปยังสวรรค์ทั้ง ๆ ที่เขายังมีชีวิตอยู่ ชายผู้นี้คือ เอโนค และในสมัยต่อมา มีมหาบุรุษอีกคนหนึ่ง เป็นศาสดาพยากรณ์ชื่อเอเลีย ที่พระเจ้าทรงรับขึ้นไปบนสวรรค์เช่นกัน โดยพระเจ้าส่งราเชลเพลิงมารับเอาตัวไป

บทเรียนของเรารวันนี้ จะพูดถึงเรื่องของเอโนค ซึ่งเป็นเหลนของเหลนของเซธ เอโนคเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเขาอายุ 65 ปี เขามีบุตรชายคนหนึ่งคือเมธูเซลา คนในสมัยเอโนคเป็นคนชั่วช้าเลวทรามมาก เราอาจนึกว่าลูกหลานของอาดัมเท่านั้นที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า แต่ความจริงลูกหลานของเซธหลายคน ก็ไม่นับถือพระเจ้าเหมือนกัน ผู้คนทั้งหลายพากันประพฤติชั่วช้าเลวทรามทุกคนทำอะไร ๆ ตามใจปรารถนาของตนเอง แล้วโอ้อวดว่าฉันนี่สำคัญไม่ใช่เล่น (ดูพระธรรม ยูดา ข้อ 16)

เอโนคเป็นคนแตกต่างจากคนเหล่านั้น เขาปฏิบัติตามคำสั่งของพระเจ้า นำเครื่องสักการะบูชาที่ถูกต้องมาถวายนมัสการพระองค์ ในพระคัมภีร์บอกเราว่า เอโนคดำเนินชีวิตของเขากับพระเจ้า เอโนคเคยสนทนากับพระเจ้า และทูลถามพระองค์เสมอว่าควรจะทำอย่างไร ก่อนที่เขาจะลงมือทำอะไรทุกครั้ง (อาโมส 3:3) เขาได้รับการเปลี่ยนแปลงให้จิตใจเนื้อหนังของเขา เป็นจิตใจเนื้อหนังที่คอยทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า อาดัมเป็นคนที่ชอบทำตามใจตนเองเสมอ มนุษย์ที่อยู่ล้อมรอบเอโนคสมัยนั้นก็เหมือนกัน แต่เอโนคเป็นคนชอบธรรม ชอบเข้าเฝ้าพระเจ้า และดำเนินชีวิตเยี่ยงพระเจ้า การกระทำเช่นนี้ทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยมาก (ฮีบรู 11:5)

เราทราบแล้วว่าเอโนคไม่ทำสิ่งที่ชั่วร้าย เหมือนกับคนอื่น ๆ ที่อยู่ล้อมรอบตัวเขา เขาดำเนินชีวิตกับพระเจ้า ไม่เดินตามทางของชาวโลก ขณะที่คนเป็นจำนวนมากพากันทำผิดบาปทุกวัน เอโนคได้สนทนากับพระเจ้าและเข้าเฝ้าพระองค์ ทั้งทำทุกอย่างเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าด้วย มีความเชื่อไว้วางใจในพระเจ้าสำหรับกิจทุกอย่าง ชีวิตของเอโนคจึงเต็มล้นไปด้วยความสุขและความปีติยินดี เอโนคพยายามบอกคนที่อยู่ล้อมรอบ ให้รู้จักพระเจ้า และนมัสการพระองค์ในทางที่ถูกที่ควร (ยูดา ข้อ 14, 15) แต่คนพวกนั้นไม่ยอมฟังเลย (สัปดาห์หน้าเราจะเรียนเรื่องของคนพวกนั้นว่า มีอะไรเกิดขึ้นแก่เขา)

ภายหลังที่ภรรยาของเอโนคได้ให้กำเนิดบุตรคือเมธูเซลาแล้ว เอโนคก็ยังเดินตามรอยพระบาทของพระเจ้าอยู่ต่อไป เอโนคนมัสการพระเจ้าและสนทนากับพระองค์ทุกวันเป็นเวลาสามร้อยปี คร.ไมเยอร์ แห่งกรุงลอนดอนกล่าวไว้ดังนี้ วันหนึ่งเอโนคได้พบพระเจ้าที่แท่นบูชา พระเจ้าจึงทรงพาเอโนคไปเดินเล่นเป็นระยะทางไกล ขณะที่พระเจ้ากับเอโนคกำลังสนทนากันนั้น พระเจ้าจึงตรัสแก่เอโนคว่า “เจ้าเดินทางมาใกล้บ้านของเรามากกว่าบ้านของเจ้า เจ้าเข้าไปอยู่กับเราในบ้านของเราเถอะ ไม่ต้องกลับไปบ้านของเจ้าอีกต่อไป” และเอโนคคงยินดีและปฏิบัติตาม

พระคัมภีร์ได้เขียนไว้ว่า “โดยความเชื่อเอโนคได้ถูกพระเจ้าเปลี่ยนแปลงร่างกายจนเอโนคไม่ต้องพบกับความตาย และไม่มีใครได้เห็นเอโนคอีกเลย” เพราะก่อนที่เอโนคจะรับการเปลี่ยนแปลงร่างกาย เขาได้เป็นพยานยืนยันข้อนี้ คือเขาได้ทำให้พระเจ้าพอพระทัยแน่นอน ทางครอบครัวของเอโนคคงตามหาตัวเอโนคเป็นเวลานาน และตามไปไกล แต่ไม่สามารถพบตัวของเอโนค

ถ้าเราเดินตามพระเจ้า และพยายามทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราจำเป็นต้องเดินตามทางของพระองค์ ต้องบังเกิดในครอบครัวของพระองค์ โดยยอมรับพระเยซูพระบุตรของพระเจ้าให้เป็นองค์พระผู้ไถ่บาปของเรา (ยอห์น 1:12) แล้วเราก็ดำเนินกับพระองค์ได้และมีลักษณะคล้ายพระองค์ยิ่งขึ้นทุกวัน (2 โครินธ์ 3:18) วันหนึ่งพระเยซูเจ้าจะเสด็จมารับเราให้ไปอยู่ “บ้าน” ของพระองค์คือสวรรค์ ขณะที่พระเยซูเสด็จมานั้น บางคนในพวกเรายังมีชีวิตอยู่ แต่ร่างกายของเราจะเปลี่ยนแปลงหมดในพริบตาเดียว โดยไม่ต้องตายเช่นเดียวกับเอโนค (1 โครินธ์ 15:51, 52) แม้คนที่ตายไปแล้วซึ่งเชื่อพระ

เยซูคริสต์ พระองค์จะทรงเรียกให้ฟื้นจากตาย พร้อมกับประทานร่างกายใหม่ (1 เธสะโลนิกา 4:13-18) เราอยู่ในโลกที่มีความตายล้อมรอบ แต่เมื่อพระเยซูคริสต์จะเสด็จมา เราทั้งหลายที่เชื่อพระองค์ทุกคน จะรับร่างกายใหม่ และจะอยู่ในโลกที่ไม่มีความตายอีกต่อไป ท่านเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยัง ที่จะพบพระเยซูคริสต์ในวันนั้น

พระเยซูตรัสถึงเวลาที่พระองค์เสด็จมาว่า “จะมีสองคนนอนอยู่ในที่นอน คนหนึ่งจะถูกเรียกไปแล้วละทิ้งอีกคนหนึ่งไว้” ใครที่รักพระเยซูก็จะได้อยู่ในสวรรค์พร้อมกับพระองค์และจะอยู่ที่นั่นกับพระเยซูคริสต์เป็นนิรันดร์ ผู้ที่ไม่พร้อมและไม่ยอมต้อนรับพระเยซูคริสต์ จะถูกส่งไปอยู่ในที่มีกายนอกอีกแห่งหนึ่ง ตลอดไปเป็นนิตย์ เดียวนี้เป็นเวลาที่เรควรตัดสินใจรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้บาปของเรา เพื่อเราจะเตรียมตัวพร้อม เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

ถ้าเราได้ต้อนรับพระเยซูแล้ว ก็ให้เราดำเนินชีวิตเพื่อพระองค์ และสนทนากับพระเยซู เหมือนกับเอโนค จงให้เราใช้ชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงพอพระทัยเสมอ และเตรียมตัวให้พร้อม สำหรับวันเสด็จกลับมาของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

บทเรียนที่ 6 การเชื่อฟังอย่างครบถ้วน

พระเจ้ามิใช่ทรงเป็นเพียงผู้เนรมิต และครอบครองมนุษย์เท่านั้น แต่ยังเป็นพระบิดาของทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ด้วย (กาลาเทีย 3:26) ในฐานะที่เป็นบุตรเราจึงต้องเชื่อฟัง และปฏิบัติทุกอย่างตามน้ำพระทัยของพระบิดา เราทราบน้ำพระทัยของพระองค์ได้โดยอาศัยพระคัมภีร์ พระองค์ตรัสไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วว่า มีอะไรบางอย่างที่พระองค์ทรงต้องการให้เรากระทำ และอะไรบางอย่างที่เราควรละเว้น เช่นเดียวกับที่คุณพ่อคุณแม่อยากจะทำให้ลูกทุกคนเชื่อฟัง และปฏิบัติตามที่ท่านได้สั่งสอนไว้

เช้าวันหนึ่งคุณพ่อของเด็กชายคนหนึ่งมีธุระต้องออกไปนอกบ้าน จึงสั่งลูกชายว่า “อย่าออกไปวิ่งเล่นนอกสนามหน้าบ้าน” ต่อมาเมื่อเพื่อนผ่านมา ชักชวนให้ไปตกปลาด้วยกัน ตอนแรกเด็กคนนั้นปฏิเสธว่า “คุณพ่อห้ามผมออกนอกบ้านวันนี้” “ไม่เป็นไรหรอก เพียงแต่ไปตกปลาที่แม่น้ำเท่านั้นเอง” เพื่อนของเขาชวนอีก เด็กคนนั้นจึงไปกับเพื่อน ตอนเย็นคุณพ่อกลับมาบ้าน เด็กคนนั้นก็วิ่งไปหาพ่อพร้อมกับปลาพวงใหญ่ซึ่งเขาตกได้ หวังจะอวดคุณพ่อ ท่านคิดว่าคุณพ่อของเด็กจะมีความพอใจกับปลาที่ลูกหามาได้หรือไม่ เปล่าเลย เขาไม่พอใจเลย ที่ลูกไม่อยู่ในโอวาท เหตุที่คุณพ่อของเด็กห้ามลูกชายออกนอกสนามหญ้าหน้าบ้านนั้น ก็เพราะเกรงว่าลูกชายจะไปเล่นน้ำที่แม่น้ำ แล้วอาจจะจมน้ำตาย ด้วยความห่วงใย จึงได้ห้ามไว้ หวังว่าลูกจะเชื่อฟัง พระบิดาของเราในสวรรค์ก็เช่นเดียวกัน ประสงค์ให้เราเชื่อฟังพระองค์ เพื่อเราจะไม่หวนกลับมาทำความบาป

วันนี้เราจะเรียนเรื่องโนอาห์ ผู้ที่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างครบถ้วน หลังจากที่พระเจ้าได้รับเอโนคขึ้นไปอยู่ในสวรรค์แล้ว ผู้คนทั้งหลายพากันประพฤติชั่วร้ายเลวทรามมากยิ่งขึ้น จนพระเจ้าทรงตัดสินใจที่จะทำลายมนุษยheitเหล่านี้ให้หมดสิ้นไป พระคัมภีร์บอกเราว่า พระเจ้าทรงเห็นความชั่วร้ายของบรรดามนุษย์ทุกอย่าง คนพวกนั้นคิดแต่สิ่งชั่วตลอดเวลา ทำให้พระเจ้าทรงโทมนัสพระทัยยิ่ง จึงตัดสินใจที่จะทำลายโลกด้วยการให้น้ำท่วม ตอนแรก ๆ ยังมีคนรักพระเจ้าอยู่บ้าง เชื่อฟังพระองค์ ประพฤติตนเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์ แต่ต่อมามีคนพวกนั้นค่อย ๆ ลืมพระเจ้า ประพฤติชั่วเลวทรามความบาปก็ทวีมากขึ้นทุกที จนพระเจ้าต้องล้างผลาญมนุษย์ให้พินาศไป โดยเหตุนี้เองจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ทุกคนจะต้องต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดโดยเร็วที่สุดเพื่อจะได้หลุดพ้นจากพระพิโรธของพระเจ้าในวันพิพากษา

ขณะที่พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูคนชั่วช้าเลวทรามทั้งโลก ก็เห็นชายคนหนึ่งชื่อโนอาห์ ชายคนนี้ไม่ยอมดำเนินชีวิตชั่วเช่นนั้น แม้คนอื่น ๆ พากันละลืมพระเจ้าหมดแล้วก็ตาม พระเจ้าทรงระลึกถึง

โนอาห์ ตรัสแก่โนอาห์ว่า พระองค์จะทำลายโลกโดยให้น้ำท่วม และสั่งให้โนอาห์ต่อเรือลำมหึมาลำหนึ่ง พระองค์จะบันดาลให้น้ำท่วมโลก ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยมีฝนตกมาก่อนเลย มีแต่หยาดน้ำ ละอองน้ำ ทำให้พื้นดินชื้นพอแก่การเพาะปลูกเท่านั้น แต่โนอาห์ก็เชื่อและทำตามคำที่พระเจ้าทรงบัญชาทุกประการ จึงตั้งต้นสร้างเรือขื่อนี้แหละเป็นการแสดงการเชื่อฟังตามคำที่พระเจ้าทรงบัญชาทุกประการ เพราะโนอาห์ทำสิ่งที่พระเจ้าสั่งให้ทำโดยที่ตนไม่เคยเห็นมาก่อนเลย เหมือนกับเราเชื่อในองค์พระเยซูซึ่งเราไม่เคยเห็นเลย

พระเจ้าตรัสให้โนอาห์ทราบถึงวิธีที่จะสร้างนาวาอย่างละเอียดถี่ถ้วน และตรัสให้ทราบว่ามีใครบ้างที่จะให้เข้าไปอยู่ในนาวาลำนั้น โนอาห์ได้เชื่อทำตามพระบัญชาของพระเจ้า โดยเหตุนี้เองโนอาห์จึงรอดชีวิตพร้อมทั้งครอบครัวของท่าน

เรือลำนี้ใหญ่โตมาก พอที่จะบรรจุสัตว์ทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิด นอกจากนั้นยังมีที่สำหรับคนแปดคนอาศัยอยู่ด้วย เรือกว้างประมาณ 25 เมตร ยาว 150 เมตร (รายละเอียดอ่านได้จาก ปฐมกาล 6:14-17) มีห้องหลายห้อง มีช่องหน้าต่าง 1 ช่อง ยาวรอบนาวาชั้นบน มีประตู ๆ เดียว นาวาลำนี้ทำด้วยไม้โกเฟอร์ ท่านเคยทำของเล่นบ้างไหม เช่น ว่า ถ้าทำว่าผิดส่วน มันจะไม่ลอยขึ้นหรือขึ้นอย่างเอียง ๆ พระองค์ทรงเนรมิตสร้างทุกอย่างล้วนแต่ดี ไม่จำเป็นต้องสร้างแล้วสร้างอีก เหมือนกับมนุษย์ต้องทำซ้ำซากหลายครั้ง (เฉลยธรรมบัญญัติ 32:4) ดังนั้นแปลนสร้างนาวาที่พระเจ้าประทานให้โนอาห์จึงเป็นแปลนที่ดีรอบคอบที่สุด ไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง ไม่ต้องกลัวว่าจะรั่วหรือแอ็ดเพราะมีสัตว์มากเกินไป โนอาห์เพียงแต่รับแปลนนั้นมาสร้างเรือขึ้นด้วยความเชื่อทุกอย่างก็เรียบร้อย และแน่ใจว่าจะมีความปลอดภัยและสวัสดิภาพ นาวานั้นเป็นแบบเล็งถึงพระเยซูคริสต์ โครงการแห่งความรอดได้สำเร็จครบถ้วนบริบูรณ์ในพระองค์ทุกอย่างแล้ว เราเพียงแต่ต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อเท่านั้น ก็จะได้รับ ความรอด

พระเจ้าผู้ทรงเป็นพระบิดาที่รักของเรา ได้ทรงสำแดงเหตุการณ์หลายอย่างในพระคัมภีร์เดิม ซึ่งเล็งถึงพระเยซูคริสต์เจ้า นอกจากนั้นเรายังเห็นความรัก ที่ครบบริบูรณ์ของพระเจ้าต่อเรา มิใช่เฉพาะเรือลำนั้นเท่านั้น ที่เปรียบเหมือนพระเยซูผู้ช่วยให้บาปของเรา แต่ชีวิตของโนอาห์เองก็สำแดงให้เราเห็นภาพของพระเยซูด้วย คำว่า “โนอาห์” หมายความว่า หุดพัก และนั่นแหละคือการหุดพักนิรันดร์ ซึ่งพระเยซูประทานให้แก่เรา พระเยซูประทานให้เราหุดพักจากการทำบาป (มัทธิว 11:28)

มีเรื่องเล่าว่า ชายคนหนึ่งแบกภาระบาปบนหลังของเขา เมื่อเขามาถึงไม้กางเขนของพระเยซู ภาระนั้นก็หลุดออกจากบ่าลึกลงไป และเขาก็เป็นอิสระ เป็นภาพให้เราเห็นตัวของเราเองว่า เรามีบาปติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด แต่เมื่อเราเชื่อในฤทธิ์แห่งไม้กางเขนแล้ว เชื่อว่าพระเยซูทรงตายไถ่บาปของเรา เราก็หลุดพ้นจากพันธะแห่งความบาปทั้งปวง

โนอาห์เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงพอพระทัยเพราะเป็นคนเชื่อฟังพระองค์ และพระเยซูเอง ทรงทำให้พระบิดาพอพระทัยเสมอด้วยข้อพระธรรม มัทธิว 3:17 ซึ่งว่า “ท่านนี่เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” โนอาห์ไม่ยอมทำบาปเหมือนกับคนที่อยู่ล้อมรอบโนอาห์ แต่พระเยซูทรงดำเนินชีวิตของพระองค์ บริสุทธิยิ่งกว่าโนอาห์เสียอีก โนอาห์ดำเนินชีวิตเหมือนเอโนค และองค์พระเยซูคริสต์ทรงดำเนินเช่นเดียวกันกับพระบิดา

พระเจ้าทรงมอบงานไว้ให้โนอาห์ทำงานนั้นคืองานต้อนาวา เพื่อช่วยคนในครอบครัวให้พ้นจากการจมน้ำตาย พระเยซูทรงทำงานยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก คือทรงช่วยมนุษย์ให้พ้นจากการจมนตายในความบาป ถ้าใครเชื่อพระเยซู ผู้นั้นจะรอดพ้นจากการจมนอยู่ในความบาป โนอาห์เชื่อฟังพระเจ้าโดยปราศจากข้อแม้ และปฏิบัติตามทุกอย่าง ด้วยความเชื่อ แม้ฝนยังไม่เคยตกก่อนเลย แต่ไม่แปลกอะไรสำหรับโนอาห์ พระเจ้าบอกโนอาห์ว่าฝนจะตก และน้ำจะท่วมโลก และสั่งให้ต้อนาวาใหญ่ โนอาห์ก็เชื่อและทำตามคำสั่งนั้นทันที เชื่อเหลือเกินว่า คงมีหลายคนมองดูโนอาห์ต้อนาวา และหัวเราะเยาะว่า “ช่างโง่งจริง ๆ ที่มาสร้างนาวาลำใหญ่บนบกใกล้ภูเขา ทำไมไม่สร้างใกล้แม่น้ำ หรือใกล้ทะเล จะได้ลอยลงน้ำได้ง่าย” แต่โนอาห์มีความมั่นใจในพระเจ้า พระเจ้าสั่งทำอะไร โนอาห์ก็ทำตามอย่างนั้นทุกประการ เมื่อเราเชื่อพระเจ้า ไม่ว่าคนจะหัวเราะสักเท่าใด คนจะพูดมากสักเท่าใด เราก็จะไม่ท้อถอยเลย

มีชายแก่คนหนึ่งถูกขายเป็นทาส ให้แก่นายใหม่ เขาถูกนายโอบติเนื่องด้วยความโกรธของนาย เพราะทาสคนนี้ก็มักมีนิสัยขี้ขลาดต่อพระเจ้า เขาโดนตีด้วยเหตุเดียวกันนี้หลายวัน แต่ชายคนนั้นไม่หยุดอธิษฐาน คืนวันหนึ่งหลังจากเข้านอนแล้วนายของเขาคิดถึงความบาปที่ตนเองได้กระทำ จึงปลุกภรรยาให้ลุกขึ้นช่วยอธิษฐานเพื่อเขา ภรรยาบอกว่า “เกิดมาไม่เคยอธิษฐานเลย ให้เราไปเรียกทาสใหม่ คนนั้นขึ้นมา” ทาสคนนั้นแปลกใจมากที่นายขอร้องให้อธิษฐานเพื่อ เขาได้คุกเข่าลงอธิษฐาน ต่อมาไม่ช้าทั้งสามีและภรรยาผู้เป็นนาย ก็กลับใจมาเชื่อองค์พระเยซูคริสต์ ชายชราผู้นี้มีความเชื่อจึงได้อธิษฐานเรื่อยมา แม้จะถูกเย็บตีนก็ไม่หยุดยั้งในการอธิษฐาน

เมื่อเราเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์จริง ๆ เราต้องการแสดงความเชื่อของเราออกมาด้วยการเชื่อฟังพระองค์ เฮเบร็ลได้แสดงความเชื่อโดยการนำลูกแกะมาถวาย ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ เอโนคแสดงความเชื่อโดยการดำเนินชีวิตตามที่พระเจ้าทรงพอพระทัยและโนอาห์แสดงความเชื่อด้วยการเชื่อฟัง คือการสร้างนาวาใหญ่ ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาทุกประการ เราเองก็สามารถแสดงความเชื่อในพระเจ้าได้ โดยการยอมรับเอาองค์พระเยซูคริสต์เป็นผู้ไถ่บาปส่วนตัวของเราเอง และเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงตายบนไม้กางเขนเพื่อเรา

บทเรียนที่ 7 สถานที่ปลอดภัย

เฮเบิ้ลแสดงความเชื่อโดยนำเครื่องบูชาที่ถูกต้องมาถวายพระเจ้า เอโนคแสดงความเชื่อโดยการดำเนินชีวิตกับพระเจ้า ในขณะที่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ล้อมรอบตัวเขาประพฤติชั่วช้าเลวทราม โนอาห์สำแดงความเชื่อฟังพระเจ้า และสร้างนาวาใหญ่ในที่ซึ่งไม่มีน้ำจะให้เรือลอยได้ ส่วนท่านเอง ท่านสำแดงความเชื่อของท่านอย่างไร วันนี้เราจะศึกษาว่า พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาโนอาห์ในเวลาน้ำท่วมโลกอย่างไร

ท่านเคยไปไหนช้ากว่ากำหนดบ้างหรือไม่ (เช่นไปไม่ทันรถไฟ ไม่ทันเรือไม่ทันรถประจำทาง) ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าอยากไปฟังการแสดงปาฐกถา ข้าพเจ้ารีบไปล่วงหน้าก่อนกำหนดเวลาหลายชั่วโมง แต่เข้าไม่ได้ เพราะคนแน่นมาก ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกิน ในความผิดหวังครั้งนี้ แต่นี้เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับคนที่ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า กว่าเขาจะรู้สึกตัวก็สายเกินไปเสียแล้ว

โนอาห์ต้องใช้เวลารังสร้างนาวาใหญ่นั้น เป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปี สมัยนั้นมนุษย์มีชีวิตยืนยาว โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อพระเจ้า มีชีวิตอยู่เป็นร้อย ๆ ปี ตลอดเวลาที่กำลังก่อสร้างเรือนั้น โนอาห์ก็ประกาศสั่งสอนประชาชนให้เชื่อพระเจ้า และชักชวนให้เข้าไปอยู่ในเรือลำนั้นเพื่อความปลอดภัย แต่คนบาปเหล่านั้นไม่ยอมเชื่อฟัง กลับหัวเราะเยาะโนอาห์ต่าง ๆ นานา

วันหนึ่งนาวาลำนั้นสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาไว้ พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “มาซิ เชิญท่านพาครอบครัวเข้าไปอยู่ในเรือลำนั้น” พระเจ้าทรงเมตตาต่อโนอาห์มากเหลือเกิน พระเจ้ามิได้ตรัสแก่โนอาห์ว่า “ไปซิเข้าไปในเรือลำนั้น” แต่พระเจ้าตรัสว่า “เชิญมา” แล้วพระเจ้าทรงนำหน้าโนอาห์เข้าไปในเรือลำนั้น เราคงจำได้มิใช่หรือ ที่พระเจ้าตรัสเรียกและทรงตามหาอาดัมกับเอวา หลังจากที่เขาทั้งสองได้หลงทำผิดบาปไปแล้ว ตั้งแต่นั้นมาจนถึงบัดนี้ พระเจ้ายังทรงตามหาคนบาปตลอดเวลา (โรม 5:8, อีสยาห์ 1:18, 55:2) ถ้าเรามาหาพระเจ้า เราจะรอดพ้นจากการตายในความบาปเหมือนดังโนอาห์ได้เข้าไปในเรือ แล้วรอดพ้นจากการจมน้ำตาย ท่านนึกเห็นภาพของโนอาห์และครอบครัวที่กำลังเดินเข้าไปในนาวาได้ไหม โนอาห์ ภรรยา ลูกชายสามคน ลูกสะใภ้สามคน และสัตว์ชนิดละคู่เว้นแต่สัตว์บางชนิดที่สะอาดซึ่งใช้เป็นเครื่องสักการบูชา จึงเลือกเข้าไปถึงชนิดละเจ็ดคู่ สัตว์เหล่านั้นเดินเข้านาวาอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

พระเจ้าทรงคอยอยู่ถึงเจ็ดวัน หลังจากที่โนอาห์และครอบครัว ได้เข้าไปในนาวาเรียบร้อยแล้ว พระเจ้าทรงออกกลิ่นพระทัยไว้ สำหรับคนบาปมากมายเพียงใด พระองค์ทรงดกเดือนมนุษย์ล่วงหน้าถึง

120 ปี และวาระสุดท้ายก็ยังคอยอีกเจ็ดวัน เพื่อว่ามีบางคนเปลี่ยนใจ หันกลับมาเข้าอาศัยอยู่ในนาวาและรับความรอด (1 เปโตร 3:20) ข้อนี้เป็นข้อเตือนใจเรา ถึงความรักของพระเจ้าว่า ปัจจุบันนี้พระเจ้าทรงคอยให้เรากลับใจใหม่เชื่อฟังพระเยซูคริสต์ ให้เป็นพระผู้ไถ่บาปของตน พระเจ้าทรงเตือนใจมนุษย์ทุกคนซ้ำแล้วซ้ำอีก ให้ละทิ้งบาป หันมาไว้วางใจพระเยซูคริสต์ ก่อนที่พระองค์จะเสด็จมาพิพากษาโลก (1 ทิโมธี 2:4, 2 เปโตร 3:9-15)

มีเด็กชายคนหนึ่งชวนเพื่อนของเขาให้เป็นคริสเตียน แต่เพื่อนของเขาไม่ยอมตัดสินใจเป็นคริสเตียนในคืนวันนั้น วันรุ่งขึ้นเขาป่วยหนัก และถึงแก่ความตาย เขาไม่มีโอกาสวางใจในพระเยซูเลย เมื่อพระเจ้าตรัสแก่ท่านในวันที่ท่านยังมีโอกาสอยู่ ท่านก็ควรรีบตัดสินใจเชื่อพระคริสต์เสียวันนี้

เมื่อครบเจ็ดวันแล้ว พระเจ้าทรงปิดประตูเรือเสียบ ฝนก็ตกลงมาจากท้องฟ้าอย่างไม่ลืมหูลืมตา ตาน้ำพุจากเบื้องล่างก็พุ่งขึ้นมาด้วย เป็นเช่นนั้นอย่างไม่หยุดถึงสี่สิบวันสี่สิบคืนและไม่เคยมีฝนตกเช่นนั้นอีกเลย ในประวัติศาสตร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บันทึกเหตุการณ์นี้ไว้ในปฐมกาล 7:19-24 ว่า น้ำเหล่านั้นยิ่งทวีมากบนแผ่นดิน ภูเขาอันสูงที่อยู่ใต้ฟ้าทุกแห่งก็ท่วมหมด น้ำได้ท่วมเกินภูเขาขึ้นไปอีกห้าศอก...บรรดาสัตว์และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น เหลือแต่โนอาห์กับครอบครัวและบรรดาสัตว์ที่อยู่ในนาวานั้นที่ได้รับความปลอดภัย เพราะโนอาห์เชื่อฟังพระเจ้า เข้าไปอยู่ในนาวาก่อนฝนตก เมื่อพระเจ้าทรงปิดประตู ไม่มีผู้ใดสามารถเปิดได้อีก คนที่สำนึกตัวได้ในขณะนั้นก็สาบสูญไปเสียแล้ว

พระเยซูคริสต์ทรงเตือนเรา ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงประทับอยู่ในโลกว่า วันหนึ่งประตูแห่งความรอดจะปิดลง คนเป็นจำนวนมากจะเสียใจ เพราะเข้าไปไม่ได้ (ครุควรเล่าเรื่องย่อจาก ลูกา 13:22-26 และเรื่องสาวพรหมจารีสิบคนใน มัทธิว 25:1-13) ทุกวันนี้ประตู (โอกาส) ที่จะเข้าสวรรค์ยังเปิดคอยทุกคนอยู่ แต่จะมีเวลาหนึ่งที่ประตูนั้นจะปิดสนิท และสาบสูญไปที่ท่านจะเข้าไปได้ ท่านจะไม่มีโอกาสต้อนรับพระเยซู เป็นพระผู้ไถ่บาปของท่านอีกต่อไป พระเยซูเองทรงเป็นประตูแห่งความรอด (ยอห์น 10:9) เราจึงเข้าแผ่นดินสวรรค์ได้โดยอาศัยพระองค์

นาวาใหญ่เสด็จถึงพระเยซูคริสต์ ท่านจะได้รับความปลอดภัยในเมื่อท่านต้อนรับพระองค์ นาวาลอยบนน้ำ คนที่อยู่ข้างในรอดพ้นจากความตาย ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ไม่เชื่อเหล่านั้น ทำนองเดียวกันกับคนที่ทั้งหลายจะต้องพินาศ เมื่อพระเจ้าทรงพิพากษาโลกแต่คนที่วางใจในพระเยซูจะปลอดภัย นาวาไม่รั่ว เพราะมีชันยาทั้งข้างนอกและข้างใน พระโลหิตของพระเยซูสามารถ “อุดรูรั่ว” ของจิตใจมิให้ความบาป “ไหลเข้าไปท่วมจิตใจของเราทั้งหลายได้” และเมื่อพระเจ้าทรงเห็นพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์ก็จะทรงอภัยบาปให้แก่เรา โนอาห์และครอบครัวจำเป็นต้องเข้ามาอยู่ในนาวา เพื่อความปลอดภัยจากการจมน้ำตายฉับใด เราก็จำเป็นต้องต้อนรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยไถ่บาปของเรา ฉะนั้นจึงจะพ้นจากบาป ซึ่งค่าจ้างของความบาปนั้นคือความตาย

ฝนตกหนักสี่สิบวันสี่สิบคืน และน้ำท่วมสิ่งต่าง ๆ อยู่ถึงห้าเดือน พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ จึงบันดาลให้ลมพัดมาและทำให้แผ่นดินแห้ง โนอาห์คอยอยู่อีกสี่สิบวันจึงปล่อยกาออกไปจากช่องหน้าต่างตัวหนึ่ง กาดังนั้นไม่กลับมาอีก โนอาห์จึงปล่อยนกเขาออกไปไม่ช้าก็บินกลับมา เพราะหาที่เกาะไม่ได้ โนอาห์คอยอยู่อีกเจ็ดวัน ปล่อยนกเขาออกไปไม่ช้าก็บินกลับมา เพราะหาที่เกาะไม่ได้ โนอาห์คอยอยู่อีกเจ็ดวัน ปล่อยนกเขาออกไปอีก นกกลับมาและคาบกิ่งมะกอกเทศอ่อน ๆ มาด้วย หลังจากนั้นอีกเจ็ดวัน โนอาห์ได้ปล่อยนกเขาออกไปอีก แต่คราวนี้มันไม่กลับมาอีกเลย โนอาห์คอยอยู่ในนาวาจนกระทั่งพื้นดินแห้งแล้ง พระเจ้าจึงสั่งให้ออกจากเรือได้

เมื่อออกจากนาวาแล้ว สิ่งแรกที่โนอาห์ทำ ก็คือ สร้างแท่นถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้า แสดงความกตัญญูต่อพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ ที่ได้ทรงช่วยท่านและครอบครัวให้รอดพ้นจากการจมน้ำตาย โนอาห์สนิทสนมกับพระเจ้ามาก พระองค์ก็ทรงอวยพระพรแก่โนอาห์ เป็นสิ่งที่ประเสริฐสักเท่าใดที่เราได้รับพระพรจากพระองค์ (สุภาษิต 10:22) ทุกคนที่เชื่อฟังพระเจ้าเหมือนอย่างโนอาห์ และเข้าอยู่ในนาวาแห่งความปลอดภัยของพระคริสต์ จะได้รับพระพรจากพระเจ้า (เอเฟซัส 1:3) ส่วนคนนั้นจะต้องเผชิญกับพระพิโรธของพระเจ้า (ยอห์น 3:36) ท่านยังมีโอกาสอยู่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็ได้ ท่านจะเลือกอยู่ฝ่ายใดก็ได้ ท่านจะเลือกอยู่ฝ่ายใด พระหัตถ์ของพระเยซูกำลังยื่นออกต้อนรับท่านอยู่ จงตั้งใจเสียเดี๋ยวนี้ว่า จะเลือกเอาพระพรหรือพระพิโรธของพระเจ้า

พระเจ้าได้ประทานเครื่องหมายสวยงามให้โนอาห์ เป็นสัญลักษณ์แห่งคำมั่นสัญญาว่า พระเจ้าจะไม่ให้น้ำท่วมโลกอีกต่อไป เครื่องหมายนั้นคือ รุ้งกินน้ำ ถ้าท่านเห็นรุ้งกินน้ำในท้องฟ้าเมื่อใด พึงจำไว้ว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่โนอาห์ว่า พระองค์จะทรงทอดพระเนตรดูรุ้ง และจะทรงระลึกถึงพระสัญญาที่จะไม่ทำลายโลกด้วยน้ำท่วมอีก

บทเรียนที่ 8 หอบาเบล

สัปดาห์ที่แล้วเราได้เรียนเรื่องของคนแปดคน ที่รอดพ้นจากการจมน้ำตาย ในเมื่อน้ำท่วมโลกครั้งใหญ่ นั่นคือโนอาห์ ภรรยา และบุตรสามคนของโนอาห์ ได้แก่ เซมฮาม และยาเฟ็ช พร้อมด้วยภรรยาของเขาทั้งสามด้วย เวลานั้นทั้งโลกมีเหลืออยู่เพียงแปดคนเท่านั้น พระเจ้าตรัสว่า จงให้คนเหล่านั้นมีลูกหลานทวีมากขึ้นเต็มแผ่นดิน ให้ลูกหลานของเขากระจายไปทั่วโลก แต่น่าเสียใจเหลือเกินที่ลูกหลานของเซม ฮาบ และยาเฟ็ช ไม่เชื่อฟังพระเจ้า เลือกลงทางเดินของตนเอง เหมือนอย่างอาดัมและคาอิน ขอให้เราคูต่อไปว่าลูกหลานของโนอาห์ได้กระทำอะไร อันเป็นที่ไม่ชอบพระทัยพระเจ้าบ้าง

มนุษย์สมัยนั้นพูดภาษาเดียวกัน และเป็นการสะดวกที่จะอยู่ร่วมกันในที่แห่งเดียวกัน ขณะที่ผู้คนเพิ่มจำนวนมากขึ้น แทนที่จะคิดอ่านแยกย้ายกันไปตามพระประสงค์ของพระเจ้า พวกเขากลับวางแผนการที่จะอยู่ในแห่งเดียวกัน คนพวกนั้นปรึกษากันว่า ให้เราสร้างเมืองใหญ่ มีหอคอยสูงสักแห่งหนึ่ง แล้วจะทำให้พวกเรามีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่ว และไม่ต้องกระจัดกระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก

พระคัมภีร์ได้กล่าวว่า คนพวกนี้ตัดสินใจว่า “มาเถิดให้เราสร้างเมืองขึ้น และก่อหอคอยให้มียอดเทียมฟ้า ให้เราทำชื่อเสียงไว้ เกือบกว่าเราต้องกระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก” (ปฐมกาล 11:4) คนเหล่านั้นอวดตัว ไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า พยายามสร้างหอคอยสูงใหญ่เทียมฟ้า ซึ่งต้องใช้คนงานมากมายในการก่อสร้าง พวกเขาต้องเผาอิฐกันเอง ช่วยกันขนอิฐไปยังกำแพงหอคอย ช่วยกันก่ออิฐถือปูน สร้างหอคอยสูงขึ้นไปทุกที

พระเจ้าไม่พอพระทัยคนพวกนี้มาก พระองค์ตรัสว่า ดูเถิดมนุษย์พวกนี้ก็เป็นแต่คนพวกเดียวกันและมีภาษาเดียวกัน ไม่มีสิ่งใดที่จะหยุดยั้งมิให้คนเหล่านั้นหยุดการขุดขึ้นเชื่อฟังเรา เราจะต้องทำให้พวกนี้เปลี่ยนภาษาพูด เพื่อมิให้เขาเข้าใจภาษาซึ่งกันและกัน แล้วจะกระจัดกระจายกันออกไปทั่วโลก”

วันหนึ่งขณะที่คนทั้งหลายกำลังทำงานก่อสร้างหอคอยอยู่ตามปกติ แต่เมื่อเขาจะบอกสิ่งที่ตนต้องการ ก็ไม่สามารถเข้าใจภาษาซึ่งกันและกันได้ ช่างไม้ไม่เข้าใจช่างปูนคนก่ออิฐไม่เข้าใจภาษาของคนขนอิฐ ฯลฯ ทุกแห่งเกิดความวุ่นวาย เพราะไม่มีใครเข้าใจคำพูดของใครได้เลย ดังนั้นคนพวกนั้นจึงต้องหยุดการก่อสร้างเมืองและหอคอย เนื่องจากเขาไม่สามารถเข้าใจภาษาของกันและกัน เขาจึงแยกย้ายกันออกจากเมืองเป็นหมู่ ๆ ตามภาษาที่พวกเขาพอเข้าใจกันได้ และค่อย ๆ กระจายออกไปทั่วแผ่นดินโลก ตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ขณะที่พากันแยกย้ายไปทั่วโลก พวกเขาพากันลืมพระเจ้าเสียจนหมดสิ้น แทนที่จะนมัสการพระเจ้าอย่างที่บรรพบุรุษของตนเคยทำ เขากลับทำรูปปั้น รูปสลัก จากไม้และหินขึ้นบูชา กราบไหว้ แทนการนมัสการพระเจ้าที่แท้จริง เมื่อเขาลืมนมัสการพระที่แท้จริง ไม่เชื่อฟังพระองค์ จึงประพฤติดัวชั่วช้าเลวทรามมากขึ้น

พญามารเป็นผู้ชักใยอยู่เบื้องหลังคนเหล่านั้น ทำให้เขาเกิดความหยิ่งจองหองและไม่เชื่อฟังพระเจ้า ท่านคงจำได้ว่า พญามารถูกขับไล่ออกจากสวรรค์ ก็เพราะอยากมีชื่อเสียง อยากให้ใคร ๆ ยกย่อง และนมัสการมัน มีอยู่ห้าครั้งที่พญามารบอกว่า “ฉันจะทำอย่างนั้นอย่างนี้” ที่เรากลับเกิดความลำบากยุ่งยาก ก็เพราะเราอยากจะทำใจตัวเอง พญามารบอกนางเอวว่า ถ้านางจะกินผลไม้ที่ต้องห้ามเข้าไป จะเป็นคนฉลาดรู้ทุกสิ่งเหมือนพระเจ้า นางเอวอยากได้สิ่งที่นางไม่ควรได้ คายินทนงตนนึกว่าการนมัสการพระเจ้า โดยวิธีของตนนั้นดีกว่าวิธีของพระเจ้า ลูกหลานของคายินก็เป็นคนชั่ว จนพระเจ้าต้องทำลายโดยให้น้ำท่วมโลก เหลือแต่โนอาห์ และครอบครัวซึ่งถ่อมใจเดินตามทางของพระเจ้า

ให้เราคิดถึงพระเยซูว่า พระองค์แตกต่างจากมนุษย์พวกนี้อย่างไร พระเยซูเสด็จลงมาจกสวรรค์ ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์ทรงรับการนมัสการและได้รับสง่าราศีเข้ามาในโลกมนุษย์ ทนรับการหมิ่นประมาทจากมนุษย์ พระเยซูไม่ทรงต้องการยศฐาบรรดาศักดิ์ใด ๆ เลย พระองค์ทรงเลือกตำแหน่งที่ต่ำที่สุด เมื่อทรงอยู่ในสภาพของมนุษย์ พระองค์ไม่มีบ้านอาศัย ไม่มีเงินทอง และไม่มีเกียรติใด ๆ เปาโลได้เขียนในจดหมายที่ส่งไปยังคริสตจักรฟิลิปปีว่า พระเยซูทรงรับสภาพอย่างคนรับใช้ และเชื่อฟังพระเจ้าถึงที่สุด ไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่พระเยซูจะต้องทนทุกข์ทรมานจนสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระเยซูทรงมีฤทธิ์อำนาจ ทรงสามารถที่จะลงมาจกไม้กางเขนได้ หรือมิให้ศัตรูจับก็ได้ แต่พระองค์ไม่ได้กระทำเช่นนั้น ทรงถ่อมพระทัยยอมตายบนไม้กางเขนเพื่อเห็นแก่เรา (ยอห์น 12: 24) พระเยซูถูกตรึงเยี่ยงโจรผู้ร้าย อุโมงค์ฝังพระศพของพระองค์ ก็มีไว้เป็นของพระองค์เอง ต้องยืมจากโยเซฟ ชาวอะริมาทาย พระเยซูทรงประสูติในโรงวัว และขณะที่ทรงเหน็ดเหนื่อยจากงานสั่งสอนและรักษาคนเจ็บป่วย พระองค์ก็ไม่มีที่จะวางพระเศียรเพื่อพักผ่อน (มัทธิว 8:20) แม้แต่ไม้กางเขนนั่น ก็ไม่ใช่ของพระองค์ เขาทำไว้สำหรับนักโทษคนหนึ่ง ชื่อบาระบา แต่กระนั้นพระเยซูก็ยังตรัสแก่พระบิดาว่า “ข้าพเจ้ารักที่จะทำตามพระทัยของพระองค์”

ท่านคงจำได้มิใช่หรือว่า เมื่อพระเยซูทรงพาสาวกของพระองค์ไปในงานเลี้ยงครั้งสุดท้าย ที่นั่นไม่มีคนช่วยล้างเท้า พระเยซูทรงล้างเท้าของอัครสาวกของพระองค์เอง แม้สาวกของพระเยซูเป็นเพียงมนุษย์ ก็ยังไม่ล้างเท้าให้กันและกันเลย แต่พระเยซูเป็นพระเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์ ทรงรับหน้าที่ล้างเท้าของสาวกด้วยความถ่อมพระทัย (ยอห์น 63: 1-10) โดยเหตุที่พระเยซูทรงถ่อมพระทัย พระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นถึงที่สุด (ฟิลิปปี 2:9) เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนประชาชน พระองค์ทรงสอนให้เขาเลือกที่

นั่งอันดับต่ำที่สุดก่อน แล้วค่อยขยับเลื่อนขึ้นในอันดับสูง (ลูกา 15:7-12) พระคัมภีร์สอนเราว่า ถ้าเรา ถ่อมตัวลงจะได้รับเกียรติภายหลัง (มัทธิว 23:12)

เรามักเข้าข้างตนเอง และอยากให้ตัวเองได้รับเกียรติ แทนที่จะถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า เหมือนกับการอวดตัวของคนที่สร้างหอบาเบล การทวงตัวนำมาซึ่งความเดือดร้อนเสมอ พระเจ้าทรง ชัดขวางนโยบายของคนเหล่านั้น และทำให้เขากระจัดกระจายไปทั่วโลก ถ้าท่านต้องการให้พระเจ้าทรง อวยพรท่านเหมือนกับเอโนคและโนอาห์ ท่านจงถวายพระเกียรติแก่พระเจ้ายกก่อน ไม่ใช่หาเกียรติยศ สำหรับตัวเอง จงจำไว้ว่า ความจองหองมาจากพญามาร แต่ผลของพระวิญญาณคือ การถ่อมตัว และใจ อ่อนสุภาพ ในฐานะที่เราเป็นคริสเตียน เราควรให้เกียรติแก่คนอื่นเสมอ และเทิดพระเกียรติของพระเจ้า ไว้เป็นอันดับแรก ถ้าท่านยังไม่ได้ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยหรือรอดของท่านแล้ว จง ต้อนรับพระองค์เสียวันนี้ และจงเทิดพระองค์ไว้เป็นใหญ่ในชีวิตของท่าน

เมื่อพระเยซูเสด็จกลับขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พระเจ้าได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เสด็จลงมา สวมทับผู้ที่ได้ต้อนรับและติดตามพระเยซูไป เวลานั้นมีคนจากต่างประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก มาชุมนุมกัน ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นจำนวนมาก และบุคคลเหล่านั้นจะได้ยินผู้อื่นพูดภาษาของตนเอง โดยที่พระเจ้า ทรงคลบ้นดาลให้เขาสามารถพูดภาษาที่เขาเคยรู้จักมาก่อนเลย เพื่อให้คนที่มาในการฉลองเหล่านั้น ได้รับความสะดวก

ที่หอบาเบล (บาเบล แปลว่า วุ่นวาย) พระเจ้าได้ทำให้ภาษาของมนุษย์เปลี่ยนไปโดยฤทธิ์อำนาจ ของพระองค์ และในเทศกาลการฉลองในกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ จึงทำให้คนของ พระองค์สามารถพูดภาษาต่าง ๆ ที่ตนไม่รู้จัก เพื่อหลายคนจะได้ยินข่าวประเสริฐแห่งความรอดพ้นบาป แต่ที่สวรรค์เราทั้งหลายจะใช้ภาษาเดียวกัน เพราะว่าจะเป็นการครบครันเดียวกัน

บทเรียนที่ 9 พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม

มนุษย์พยายามสร้างหอบาเบล พยายามหาทางขึ้นสู่สวรรค์ด้วยตนเอง ไม่ยอมฟังพระเจ้าด้วยใจถ่อม ไม่ยอมเชื่อฟังปฏิบัติตามพระคำของพระองค์ ความพยายามของเขาจึงล้มเหลวทุกอย่าง ไม่สามารถช่วยให้ใครเข้าไปในแผ่นดินสวรรค์ได้เลยแม้แต่คนเดียว

ท่านเคยมีเพื่อนสนิทสนมจริง ๆ สักคนหนึ่งไหม ท่านคงต้องการความเมตตา ความรัก และความภักดีจากเพื่อนของท่าน เพราะการที่จะเป็นเพื่อนกันจริง ๆ นั้น ต้องวางใจซึ่งกันและกัน พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่จะให้เราเป็นมิตรกับพระองค์ (ฮีบรู 11:6) เรารู้จักพระเจ้า และเกิดความศรัทธาในพระองค์ได้ โดยการอ่านพระคัมภีร์ของพระองค์ กษัตริย์ยอร์ชที่ 5 ของอังกฤษ ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ยิ่งใหญ่พระองค์หนึ่ง ก็ทรงอ่านพระคัมภีร์เป็นประจำทุกวัน

หลังจากที่พระเจ้าทรงขับไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนเอเดนแล้ว พระองค์ไม่ได้ปรากฏพระกายแก่ผู้ใดเป็นเวลาหลายปี จากบทเรียนของเรารวันนี้ เราจะเรียนรู้ว่า พระเจ้าทรงปรากฏแก่นมนุษย์อีกคนหนึ่งชื่อ อับราฮัม อับราฮัมเป็นคนหนึ่งในตระกูลของเซม เขารู้จักวิธินมัสการพระเจ้าที่ถูกต้อง และรู้ว่าพระองค์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียวเท่านั้น แม้ญาติพี่น้องของอับราฮัมและคนอื่น ๆ จะนมัสการดวงดาวต่าง ๆ แต่อับราฮัมคนเดียวที่นมัสการพระเจ้าผู้สร้างโลกและจักรวาล ญาติพี่น้องของอับราฮัมตั้งถิ่นฐานในเมืองอูร ประเทศแคลเดีย พระเจ้าที่ปรากฏแก่อับราฮัม เป็นพระเจ้าผู้มีชีวิตประกอบด้วยสง่าราศี ผิดแปลกจากรูปปั้นที่ทำด้วยไม้และหิน พระองค์ทรงปล่อยให้ประชาชนเลือกทางเดินตามใจชอบของตัวเอง เพราะคนพวกนั้นหันหลังให้แก่พระองค์ (อิสยาห์ 24:2, กิจการ 14:26) พระเจ้าทรงสั่งอับราฮัมให้ละทิ้งบ้านเรือนและพี่น้องของตนปลีกลงจากคนที่กราบไหว้รูปเคารพแล้วไปยังประเทศที่พระเจ้าจะทรงชี้ให้เห็นภายหลัง

การทำเช่นนี้เป็นการยากมากสำหรับอับราฮัม อับราฮัมอยู่ในเมืองที่มีความสะดวกสบายและสนุกสนาน จะต้องสละทรัพย์สมบัติ แม้แต่พี่น้องของตน เพื่อไปยังที่ที่พระเจ้ากำหนดไว้ แต่อับราฮัมก็เชื่อฟังพระเจ้า จึงออกเดินทางทันที พระเจ้าทรงต้องการแยกอับราฮัมออกจากคนบาปพวกนั้น ให้อับราฮัมสร้างชาติใหม่ขึ้น เป็นชาติที่นมัสการพระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวเท่านั้นอย่างถูกต้อง พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้เราทุกคนปลีกลงจากคนชั่ว ด้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ไถ่บาปของเรา และดำรงชีวิตอยู่ด้วยความบริสุทธิ์เพื่อพระองค์ ไม่ให้เราประพฤติดัวเลวไหลเยี่ยงคนที่ไม่เป็นคริสเตียน อับราฮัมออกเดินทางไปจนถึงเมืองฮاران และอยู่ที่นั่นห้าปี ในระหว่างห้าปีนั้นอับราฮัมไม่ได้เชื่อ

พระเจ้าครบทุกอย่าง จึงเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ คำว่า “ฮาราน” หมายความว่า “ชักช้า” อับราฮัม คอยอยู่ที่เมืองฮาราน จนกระทั่งบิดาของท่านถึงแก่กรรม (เราก็มั่นใจเหมือนกัน บางครั้งเรามีได้ติดตามพระเจ้าอย่างสุดใจ พระเจ้าจึงไม่ทรงอวยพรให้เรา จนกว่าเราพร้อมที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์ทุกประการ) พระเจ้าต้องคอยอับราฮัมอยู่ถึงห้าปีจนอับราฮัมยอมเชื่อฟังและพร้อมที่จะทำตามพระบัญชาของพระองค์คือ ออกไปยังแผ่นดินที่พระองค์พระราชทานให้ อับราฮัมได้เดินทางมาเป็นระยะไกลจากบ้านเกิดเมืองนอน ประมาณ 1,100 กิโลเมตร จึงจะถึงแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเป็นแผ่นดินที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้

พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า พระองค์จะทรงอวยพรแก่อับราฮัม ทรงนำอับราฮัมมายังประเทศใหม่ และจากชนชาวประเทศนี้แหละพระเยซูได้เสด็จมาบังเกิด นำอัครธรรมมิใช่หรือ อับราฮัมเพียงแต่รู้ว่าพระเจ้าทรงอวยพรแก่เขา และคนทั่วโลกจะได้รับพระพรจากท่านด้วย แต่ผลของการเชื่อฟังทำให้ท่านได้รับพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งท่านนึกไม่ถึง คือได้เป็นบรรพบุรุษของพระเยซูคริสต์ฝ่ายเนื้อหนัง อับราฮัมมีความเชื่อพระเจ้า จนได้สละทิ้งบ้านอันแสนสุขสบายนั้นเสีย แล้วไปอยู่ในกระท่อมเดินทางเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ ตามพระบัญชาของพระเจ้า

เมื่ออับราฮัมมาถึงประเทศคานาอัน พระเจ้าก็ทรงสำแดงพระองค์ให้ประจักษ์แก่อับราฮัม อับราฮัมจึงได้สร้างแท่นถวายเครื่องสักการบูชาขึ้น แล้วเดินทางต่อไป มาตั้งกระท่อมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลและเมืองอัย มีสิ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับสถานที่นี้ ก่อนหน้าที่อับราฮัมมาถึงตำบลโมเร ซึ่งแปลว่า “สถานที่อบรม” พระเจ้าทรงอบรมสั่งสอนอับราฮัมในสิ่งที่ต้องทำ อับราฮัมก็เคยไปถึงเมืองเชเดมซึ่งแปลว่า “กำลังกาย” คราวนี้อับราฮัมมาตั้งเต็นท์อยู่ระหว่างเมืองเบธเอล “พระวิหารของพระเจ้า” กับเมืองอัย ซึ่งแปลว่า “ซากสลักหักพัง” ดูประหนึ่งว่าพระเจ้าบอกกับอับราฮัมมาตลอดเวลาว่า พระองค์ทรงเป็นผู้สั่งสอนอบรม เป็นผู้ให้พลังแก่ท่านเสมอ ความดีของท่านนั้นเปรียบเสมือนซากสลักหักพัง เราสังเกตเห็นความเชื่อของอับราฮัม เพราะท่านไว้วางใจในพระเจ้าทุกอย่าง

ถ้าเราแยกตัวออกจากความบาป ยินยอมให้พระเจ้าสอนเรา เป็นกำลังของเรา เราก็จะประสบความสำเร็จในชีวิต

ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งประกาศตัวว่า เป็นคนสามารถได้เชือกข้ามน้ำตกในแอกการาได้ตามลำพังคนเดียว ถึงกำหนดวันที่เขาจะแสดง มีคนมามุงดูมากมาย เขาจึงเชือกให้ดึงจากฝั่งหนึ่งไปอีกฝั่งหนึ่งของน้ำตก แล้วเขาก็ขึ้นไปเหยียบบนเชือกนั้นและเริ่มเดิน คนดูพากันใจหายใจกว่า เพราะถ้าเขาพลาดตกลงไปในน้ำตก เขาก็จะต้องถึงแก่ความตายทันที คนเหล่านั้นโห่ร้องแสดงความยินดี เมื่อเขาสามารถไต่ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่งได้ เมื่อเขาลงมาแล้วชายคนนั้นบอกว่า “ไม่มีอะไรยากนัก เป็นเพียงการไต่เชือกธรรมดาเท่านั้นเอง ถ้าใครจะสมัครนั่งบนเก้าอี้ที่ผูกติดกับหลังของผมแล้ว ผมจะไต่เชือก

ข้ามน้ำตกให้คู่อีกที” หลังจากชวนอยู่นาน ก็มีชายคนหนึ่งตกลงใจสมัครนั่งบนเก้าอี้ ชายคนที่ไต่เชือกบอกว่า “คุณจงนั่งนิ่ง ๆ และพยายามทรงตัว ผมจะเป็นคนพาคุณเดินไปตามเชือก ถ้าคุณพยายามคืนรนช่วยตัวเองแล้ว ผมและคุณก็จะพลัดตกลงในน้ำตกด้วยกันทั้งคู่” เมื่อทำความเข้าใจกันเรียบร้อยแล้ว คนนั้นก็นั่งบนเก้าอี้ คนอื่น ๆ ช่วยกันผูกเก้าอี้ที่มีชายคนนั้นนั่งติดหลังชายคนที่ไต่เชือก แล้วเขาก็ไต่ไปถึงปลายทางโดยความปลอดภัยได้ เขาเพียงแต่นั่งเฉย ๆ และนักไต่เชือกก็เป็นผู้แบกเขาไปถึงปลายทาง

คริสเตียนก็เหมือนกัน เราไม่ต้องทำอะไร และถ้าจะทำก็ทำไม่ได้ เราจงวางใจพระเยซู พระเยซูจะทรงพาเราไปถึงสวรรค์โดยปลอดภัย (กิจการ 4:12, ฮีบรู 7:25)

ขอให้เราเชื่อฟังพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสามารถช่วยเราให้พ้นบาปได้ เหมือนกับอับราฮัมได้เชื่อฟังพระเจ้าเพื่อรับสติปัญญาและรับการช่วยเหลือ (ฮีบรู 12:2) มีคนช่วยอุ้มอับราฮัม คนเหล่านั้นอาจคิดร้ายทำอันตรายท่านได้ แต่พระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาอับราฮัมไว้ มิให้เป็นอันตรายแม้แต่น้อย พระเยซูทรงพิทักษ์รักษาป้องกันคนของพระองค์เสมอ

อับราฮัมเป็นมิตรกับพระเจ้า และเป็น “บิดาแห่งความเชื่อ” พระเจ้าจึงพระราชทานพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ให้แก่โลกทางเชื่อชาติซึ่งอับราฮัมเป็นประมุข และพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษยชาติทั้งหลายโลกผ่านทางอับราฮัมเพราะอับราฮัมเป็นผู้ที่ไว้วางใจในพระเจ้า พระเจ้าทรงทำให้พระเยซูคริสต์ปรากฏออกมาจากตัวเรา ถ้าเราไว้วางใจในพระเยซูคริสต์ เราจะนำพระพรมาสู่คนอื่นด้วย

บทเรียนที่ 10 การเลือกของโลต

เมื่อสัปดาห์ที่แล้ว เราได้เรียนถึงเรื่องพระเจ้าทรงเรียกอับราฮัม ให้เดินทางไปยังดินแดนที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ ท่านจะได้เป็นหัวหน้าชนชาติใหม่ พระเจ้าทรงแยกอับราฮัมออกจากญาติมิตรสหายของท่าน ซึ่งกราบไหว้บูชารูปเคารพ ให้อับราฮัมเป็นคนของพระองค์ เมื่อเราเป็นคริสเตียนเราก็คือรับการสร้างขึ้นใหม่ (2 โครินธ์ 6:14-17)

พระเจ้าได้พระราชทานพรอันใหญ่หลวง โดยผ่านทางอับราฮัม และชนชาติอิสราเอลมาสู่เราด้วย พระองค์ทรงใช้ชนชาตินี้ ให้เป็นพยานยืนยันถึงพระเจ้าเที่ยงแท้พระองค์เดียว ซึ่งในเวลานั้น ทุกประเทศที่ล้อมรอบชนชาติอิสราเอล ต่างกราบไหว้บูชารูปเคารพ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ชนชาติอิสราเอลเป็นครูของโลก ที่สอนให้โลกรู้จักพระเจ้าที่แท้จริง (1 เศสะโลนิกา 17: 20-22, อีสายห์ 43:10-12) ชนชาติอิสราเอลได้รับพระคัมภีร์จากพระเจ้า และส่งต่อให้แก่เราอีกทอดหนึ่ง (เฉลยธรรมบัญญัติ 5:5-8) และจากชนชาติอิสราเอล พระเยซูคริสต์ได้ทรงบังเกิด เพื่อปลดปล่อยความบาปของมนุษย์ (ปฐมกาล 3:15, 12:3)

บทเรียนของเราวันนี้เป็นเรื่องของการเลือก บางครั้งสิ่งที่เราเลือกอาจให้โทษมากกว่าคุณ มีเรื่องเล่าว่า มีพี่น้องสองคน คนพี่ช่วยเลี้ยงน้องแทนคุณแม่ แต่เนื่องจากน้องเล็กถูกตามใจจนเสียนิสัย เมื่ออยากได้สิ่งใดก็ร้องไห้เอา จะให้ได้ทำเฉย จนแม่ของเด็กอดรนทนไม่ได้ จึงสั่งคนพี่ว่า “ถ้าน้องร้องจะเอาอะไร ก็จงให้เถิด ตามใจเขาหน่อย” วันหนึ่งเด็กคนนั้นร้องไห้อีก แม่จึงพูดว่า “แม่บอกแล้วว่าถ้าน้องร้องให้ ก็ให้ของที่เขาอยากได้” พี่ชายตอบว่า “เขาได้แล้วครับ” “ทำไมน้องจึงร้องอยู่อีกล่ะ” “น้องอยากได้ตัวผึ้ง ผมปล่อยให้เขาจับจึงถูกผึ้งต่อยเอา และร้องไห้เป็นการใหญ่” เราก็เหมือนกันบางครั้งเราขอทุกอย่างจากพระเจ้า โดยไม่คำนึงว่า สิ่งที่เขาจะให้เป็นคุณหรือโทษแก่ตัวเอง

วันนี้เราจะดูหลานชายของอับราฮัมว่า เขาเลือกอะไร และนำความเดือดร้อนมาสู่ตัวเองอย่างไร อับราฮัมเป็นคนเชื่อมั่นในพระเจ้าเสมอมา แต่ครั้งหนึ่งเกิดกันดารอาหารในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมขาดความไว้วางใจในพระเจ้า จึงพาภรรยาไปอยู่ประเทศอียิปต์ ซึ่งมีพลเมืองซึ่งประพฤติดัวชั่วช้าเลวทราม ต่อมาไม่นาน อับราฮัมรู้สึกได้ว่า ตัวคิดผิดที่เลือกเดินทางไปอยู่ประเทศอียิปต์ จึงกลับมายู่ประเทศคานาอันอีกตามเดิม และเมื่อกลับมาถึงแล้ว ก็สร้างแท่นถวายเครื่องบูชาขอบพระคุณพระเจ้า สาราภพความผิดบาปต่อพระเจ้าและตั้งต้นชีวิตใหม่ ขณะที่อยู่ในประเทศอียิปต์ อับราฮัมได้กลายเป็นคนมั่งมี มีฝูงสัตว์และเงินทองมากมาย หลานชายของเขาก็ร่ำรวยกลับมาพร้อมกับลูกด้วย อาจเป็นเพราะ

ลูกับหลาน ได้เดินทางกลับมาพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติมากเกินไปนี้เอง จึงทำให้คนเลี้ยงสัตว์ของหลาน เกิดทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของลุง อับราฮัมจึงได้เรียกโลตเข้ามาปรึกษาหารือกันว่า ควรจะแยกกันอยู่ เพื่อไม่ให้คนเลี้ยงสัตว์ทะเลาะกัน (อ่านข้อ 8, 9) อับราฮัมอาวุโสกว่าโลต ความจริงมีสิทธิ์เลือกก่อน ยิ่งกว่านั้น พระเจ้าได้ประทานแผ่นดินคานาอันให้แก่อับราฮัมเอง แต่อับราฮัมเป็นคนไม่เห็นแก่ตัว มีใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อผู้น้อย จึงให้โลตเลือกก่อน

โลตเป็นคนโลกมาก เห็นแก่ได้ฝ่ายเดียว เมื่อเห็นว่า ลุ่มแม่น้ำจอร์แดนเป็นแดนอุดมสมบูรณ์ จึงเลือกเอาแดนอุดมนั้นเสียหมดสิ้น มีเหลือแต่ดินแดนที่เต็มไปด้วยเนินเขาและไร้หญ้า สำหรับอับราฮัม หลานชายช่างทำแก่งลูลงคอ โดยไม่สงสารคนแก่บ้างเลย สิ่งที่น่าเสียใจที่สุดก็คือ โลตมิได้ปรึกษาหารือ การเลือก การตัดสินใจของเขากับพระเจ้าเลย เขาเลือกสิ่งที่เขาเห็นว่าวิเศษและดีที่สุดในสายตาของเขา ซึ่งแท้จริงอาจจะเป็นการเลือกที่ผิดพลาดที่สุดก็ได้ ความผิดพลาดเช่นนี้เกิดขึ้นในชีวิตของเราบ่อยเพราะ เราเลือกและตัดสินใจทุกอย่าง ด้วยสติปัญญาซึ่งประกอบด้วยใจโลกของเราเอง (1 ยอห์น 2: 16) ตาเป็นบ่อเกิดแห่งความโลภ ได้ทำให้หลายคนต้องพบกับความพินาศเช่น นางเอวาได้มองผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้าม เกิดความรู้สึกลอยลึงขึ้นมา จึงถูกล่อลวงให้กินผลไม้ที่นั้น ชายอีกคนหนึ่งในพระคัมภีร์ ชื่อฮาซาน มองเห็นเสื้อผ้าสวย ๆ งาม ๆ ของคนอื่น นึกอยากได้ขึ้นมา จึงขโมยไปซ่อนไว้ (อ่าน โยชูวา บทที่ 7) ตาของเราพาเราไปสู่ความยุ่งยาก เว้นไว้แต่เรามองในสิ่งที่ดีและบริสุทธิ์ (1 ยอห์น 2:16)

ในสายพระเนตรของพระเจ้า แผ่นดินที่โลตเลือกนั้น เต็มไปด้วยคนบาปและคนชั่ว เพราะอยู่ใกล้กับเมืองโสโดมซึ่งเป็นเมืองของคนชั่วร้าย การที่อับราฮัมทำผิดพลาดโลตลงไปอยู่ยังเมืองอียิปต์นั้น ทำให้โลตกลายเป็นคนโลก ผลของความบาปจึงตกเป็นของโลตเมื่อมองเห็นสิ่งที่ดีก็อยากได้มาไว้ในครอบครองของตนทันที (ปฐมกาล 13: 10)

ความบาปย่อมนำความทุกข์มาสู่ตัวภายหลังเสมอ เราจะเกี่ยวเก็บผลที่เราได้หว่านได้ แต่พระเจ้าทรงให้ภัยอับราฮัม และมีได้ทรงต่อว่าท่านเลย เพราะอับราฮัมยังคงเชื่อฟังไว้วางใจในพระเจ้า และติดสนิทกับพระองค์ตลอดเวลา (อ่าน ฮีบรู บทที่ 11)

โลตมิได้มีความเชื่ออย่างอับราฮัม เขาเลือกในสิ่งที่เขาเห็นว่าดีที่สุดสำหรับตัวเอง ในไม่ช้าเขาก็อาศัยอยู่กับพวกคนชั่ว รับราชการในเมืองนั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะความดีจะอยู่กับความชั่วไม่ได้ ความมืดกับแสงสว่างย่อมเข้ากันไม่ได้ การที่บุตรของพระเจ้าไปคลุกคลีอยู่กับบุตรของพญามาร ก็อันตรายยิ่ง อาจจะถูกชักจูงไปสู่ความชั่วที่สะนิค ๆ จนลืมตัว และประพฤติดนเช่นคนบาปทั้งหลายได้ ตัวอย่างเช่น แมวขาวนอนบนกองถ่านก็เปื้อนถ่านเป็นธรรมดา ฉะนั้นคริสเตียนทุกคนต้องระวังให้ดีในการเลือกเพื่อน ดังสุภาษิตไทยบทหนึ่งกล่าวว่า “คบคนชั่ว คนชั่วพาไปหาผิด คบบัณฑิต

บัณฑิตพาไปหาผล” มีผู้หนึ่งจะเป็นเพื่อนที่ดีที่สุด และให้ความปลอดภัยที่สุดแก่เรา คือพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงยินดีเป็นเพื่อนสนิทของทุกคน ที่เชื่อและไว้วางใจพระองค์

อับราฮัมวางใจพระเจ้า ให้พระองค์เป็นผู้ทรงนำและดูแลรักษาอนาคตทุกอย่างไม่ได้สนใจว่าจะได้ที่ดินดีหรือเลว แต่เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงจัดการทุกอย่างให้ท่านเรียบร้อยเสมอ พระเจ้าจึงอวยพระพรท่าน ชายคนหนึ่งได้ซื้อที่ดินใหม่แปลงหนึ่ง ดินกับที่ดินของคนอื่น จึงทำรั้วกั้นอาณาเขตไว้ วันหนึ่งขณะที่ตรวจสอบสถานที่ใหม่นั้น ได้ยินเสียงตะโกนด้วยความโกรธของเจ้าของที่ดิน ซึ่งติดกับของเขาว่า “นี่รั้วของคุณสร้างรุกลงไปในที่ดินของผมถึงหกนิ้ว”

เขาตอบว่า “อย่างนั้นจริงหรือครับ ผมจะส่งคนของมมาย้ายเขตให้เรียบร้อยเท่าที่ควรจะเป็นนะครับ ผมจะให้เขาลงมือเดี๋ยวนี้เลย”

ชายอีกคนหนึ่งรู้สึกแปลกใจมากที่ได้รับคำตอบเช่นนั้น เพราะเจ้าของที่ดินคนก่อน เคยทะเลาะกับเขาเรื่องเขตที่ดินหลายครั้งแล้ว คนนั้นจึงตอบว่า “ช่างมันเถอะครับ ปล่อยมันไว้อย่างนั้นก็”

ถ้าเรายอมแพ้เสียข้างหนึ่ง ก็คงสงบสุขแทนที่จะต้องทะเลาะกัน (ยากอบ 3: 16, 17) อับราฮัมได้รับรางวัลเพราะมีความเชื่อในพระเจ้า ทันทีที่โลดแยกตัวออกไปต่างหาก พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า ให้มองคูทิสเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก พระองค์ทรงสัญญาว่าจะมอบกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น ให้แก่อับราฮัมหมด (ปฐมกาล 13:14-18) และยิ่งกว่านั้นพระเจ้าทรงอวยพระพร ให้แก่อับราฮัมอีกมากมาย อับราฮัมได้ก่อแท่นบูชาถวายเครื่องสักการะบูชา เป็นการขอบพระคุณ สรรเสริญพระเจ้า (ฮีบรู 11:8-10)

เราจะไม่ได้รับพระพร จนกว่าเราจะยอมอนุญาตให้พระเจ้า ทรงทำการเลือกตัดสินใจแทนตัวเรา เราเองไม่ทราบว่า อะไรเป็นสิ่งที่ดี แต่พระเจ้าทรงทราบ และพระเจ้าประทานสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา พระเจ้าทรงเต็มพระทัยที่จะประทานปัญญาให้แก่ทุกคนที่รอดด้วยความเชื่อ (ยากอบ 1:2) เพื่อทุกคนจะสามารถเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้า จะไม่มีความโลภ ไม่เห็นแก่ตัว เชื่อฟังและไว้วางใจในพระเจ้าทุกอย่าง

บทเรียนที่ 11 อับราฮัมช่วยชีวิตโลต

จากบทเรียนที่แล้ว เราทราบว่า โลตกำลังตั้งบ้านเรือนปะปนอยู่กับคนชั่ว ที่เมืองสโคม ขณะเดียวกันอับราฮัมเลือกเมืองเฮ็บบโรน ซึ่งความหมายว่า มีความสัมพันธ์สนิทสนมกับพระเจ้า โลตเลือกเมืองโคมนั้น โดยคิดเห็นแก่ประโยชน์ตนเองฝ่ายเดียว แต่อับราฮัมมอบการเลือกทุกอย่างไว้กับพระเจ้า และพระเจ้าก็พระราชทานมรดกมหาศาลให้แก่อับราฮัม เราก็เหมือนกัน ถ้าเลือกทุกอย่างตามใจปรารถนาของตนเอง ซึ่งการทำเช่นนั้นก็เป็นบาป ผลของความบาปจะนำเราไปสู่ความตาย แต่ถ้าเรายอมมอบกาย ชีวิต จิตใจ และทุกอย่างไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า ขอพระองค์ทรงเป็นพระผู้นำและเลือกอนาคตให้แก่เรา ชีวิตของเราจะเปี่ยมล้นด้วยพระพรของพระองค์

บทเรียนของเราวันนี้ เป็นเรื่องอับราฮัมช่วยชีวิตของโลต แม้โลตจะเอาไรต์เอาเปรียบอับราฮัมทุกอย่าง โดยเลือกเอาแผ่นดินที่ดีที่สุดสำหรับตน แต่อับราฮัมมิได้ถือเป็นเรื่องโกรธเคืองเขา เมื่อโลตตกอยู่ในอันตราย อับราฮัมได้เสี่ยงภัยเสี่ยงชีวิตไปช่วยโลตไม่ให้ได้รับอันตราย ทำให้เราเห็นความรักของพระเจ้า ซึ่งสำแดงออกมาจากชีวิตของอับราฮัม

โลตเลือกเอาดินแดนที่ดีที่สุดเป็นสมบัติของตน ที่อยู่ใกล้ ๆ กับเมืองสโคม ซึ่งเป็นเมืองของคนชั่ว และย้ายเข้าไปอยู่ใกล้ซิดดินแดนของพวกนั้นทุกที จนในที่สุดเข้าไปอยู่ท่ามกลางคนเหล่านั้น โลตคงต้องการเพื่อนและต้องการให้เด็ก ๆ มีเพื่อนเล่นด้วยโลตคงอยากดูสิ่งที่น่าสนใจตามสมควร แต่น่าเสียดาย เมื่อเขาย้ายเข้าไปอยู่ในเมืองสโคมก็เกิดความไม่สงบสุขขึ้น โลตรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเห็นความชั่วอยู่ล้อมรอบตัวเช่นนั้น (2 เปโตร 2: 7, 8) แต่โลตก็ไม่ยอมอพยพออกมา ความบาปได้ยึดตัวไว้แน่น หากความเป็นอิสระไม่ได้ จนตัวเองต้องตกเป็นทาสของความบาป เหมือนกับคน ๆ หนึ่งซึ่งชอบเล่นกับงูเสมอ เมื่องูยังเล็ก ๆ อยู่ เพื่อน ๆ ก็เตือนเขาว่า อย่าเล่นกับงู แต่เขาก็ไม่เชื่องูตัวนั้น โตขึ้นทุกวัน วันหนึ่งเขาเล่นกับงูตัวนั้นอีก ถูกงูกัดไว้แน่น ไม่สามารถดิ้นรนออกมาได้จึงตายในที่สุด

ความบาปก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน ตอนแรก ๆ ก็เป็นเพียงเล็กน้อย แต่ถ้าทำผิดบาปอยู่เรื่อย ๆ ไป ความบาปก็ควบคุมตัวท่าน และท่านก็เปลื้องมันออกไม่ได้เช่นคนชอบสูบบุหรี่ แรกเริ่มเพียงสูบเพื่อความสนุกสนานเท่านั้น นึกว่าสูบนิดหน่อยไม่เป็นไร นาน ๆ เข้าก็สูบดีจนถอนตัวไม่ขึ้น

วันหนึ่งชาวเมืองสโคมพากันออกสู้รบกัน เพราะมีข้าศึกจากหลายเมือง ยกทัพมาประชิดเมืองสโคม เวลานั้นเกิดสงครามระหว่างพันธมิตรสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งประกอบด้วยกองทัพของกษัตริย์ห้าองค์ อีกฝ่ายหนึ่งเป็นกองทัพของกษัตริย์สี่พระองค์ ในไม่ช้าเมืองนั้นก็ถูกยึด ข้าศึกได้กวาดต้อนเอาผู้คน

ในเมืองนั้น ไปเป็นเชลยพร้อมด้วยทรัพย์สิน ชายคนหนึ่งซึ่งอยู่กับโลต หนีเล็ดลอดออกไปได้ วิ่งมา รายงานกับอับราฮัมว่า โลตหลานชายของท่านถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยของข้าศึกเสียแล้ว อับราฮัมมิได้ กล่าวว่ “ขอ สมน้ำหน้าทีเลือกผิดเช่นนี้ เขาควรอยู่ใกล้ ๆ ฉัน” แต่อับราฮัมพร้อมกับคนใช้สามร้อย สิบแปดคนออกติดตามทันที ได้ช่วยชีวิตของโลตและคนอื่นพร้อมทั้งทรัพย์สินกลับมาได้ สงครามครั้ง นั้นหนักมาก แต่พระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายอับราฮัม อับราฮัมจึงได้ชัยชนะอย่างง่ายดาย แทนที่โลตจะสำนึกตัว จากบทเรียนครั้งนี้และกลับใจใหม่ เขากลับเข้าไปอยู่ในเมืองสโดมคลุกคลีกับคนชั่วเหล่านั้นอีก ยัง สงสัยว่าโลตจะขอให้อับราฮัมผู้เป็นลุงมาช่วยชีวิตไว้บ้างหรือเปล่า

ในพวกเหล่านั้นมีกษัตริย์องค์หนึ่ง ทรงพระนามว่าเบลา เป็นกษัตริย์เมืองสโดมทรงขอบพระคุณ อับราฮัม ที่ได้มาช่วยเหลือตนให้รอดจากมือศัตรู พระองค์มีพระประสงค์จะยกทรัพย์สมบัติที่ดีคืนมา ให้อับราฮัมหมดสิ้นวันแต่คน แต่อับราฮัมปฏิเสธไม่รับของขวัญจากคนที่ไม่นับถือพระเจ้าเหล่านั้นเลย เพราะอับราฮัมไว้วางใจพระเจ้ามากกว่าวางใจมนุษย์ พระเจ้าเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์ ย่อมมีทุกสิ่งทุกอย่าง ฉะนั้นอับราฮัมไม่ยอมรับอะไรเลยแม้แต่สิ่งเดียว เพราะเกรงว่ากษัตริย์ผู้ไม่นับถือพระเจ้า จะอวดอ้างได้ ว่าอับราฮัมร่ำรวยขึ้นจากทรัพย์สมบัติของกษัตริย์ที่ไม่นับถือพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ทำให้อับราฮัม ร่ำรวย และอับราฮัมต้องการให้พระเจ้าองค์เดียวได้รับเกียรติยศ อับราฮัมทูลกษัตริย์เหล่านั้นว่า ส่วน แแบ่งเหล่านั้นแบ่งให้แก่เพื่อนของเขาที่ช่วยไปตีข้าศึกจะดีกว่า ตนขอรับเพียงอาหารที่คนใช้หนุ่มของท่านได้กินเท่านั้น และไม่ยอมรับอะไรเพิ่มเติมอีก

หลังจากนั้นจิตใจของอับราฮัมก็หวั่นวิตกเป็นทุกข์ กล่าวว่กษัตริย์ทั้งสี่พระองค์ที่กระเจิงไปนั้น จะกลับมารังควานอีก แต่พระเจ้าทรงปลอบโยนอับราฮัมว่า “อย่ากลัว อับราฮัม เราเป็นโล่ป้องกันเจ้าไว้ บำเหน็จของเจ้าจะใหญ่ยิ่ง” แม้ศัตรูจะมารุกราน อับราฮัมก็เป็นผู้ชนะเช่นเคย เพราะมีพระเจ้าสถิตอยู่ ด้วย พระเจ้าทรงเป็นโล่ป้องกันไม่ให้ท่านได้รับอันตรายใด ๆ พระองค์ทรงช่วยอับราฮัมในการรบทุก ครั้ง อับราฮัมออกรบไม่ใช่เพราะอยากได้ทรัพย์สมบัติ แต่เพื่อช่วยชีวิตของคนเท่านั้น

“กษัตริย์” เหล่านี้เป็นศัตรูยังมีความหมายอีกหลายอย่างเช่น ความบาป ความกลัว ความตาย โลกีย์ และการเห็นแก่ตัวเอง เราไม่จำเป็นต้องกลัวความบาปอีก ต่อไปในเมื่อเราไว้วางใจในองค์พระ เยชูคริสต์ ผู้ตายไถ่บาปของเราบนไม้กางเขน (1 เปโตร 2:24) พระเจ้ามิได้ทรงดูบาปเดิมของเราอีก องค์ พระเยซูคริสต์ทรงชัยชนะความบาปบนไม้กางเขน และความบาปได้ถูกจำกัดตลอดไปเป็นนิจ ด้วย อำนาจพระโลหิตของพระองค์ (ฮีบรู 9:26)

ทหารคนหนึ่งเล่นการพนันจนหมดตัว และยังเป็นหนี้คนอื่น ๆ อีก เขาไม่มีปัญญาจะใช้หนี้คืน ได้ คิดจะฆ่าตัวตาย เขาเขียนรายงานไว้ว่า เขาเป็นหนี้ใครบ้าง และเป็นเงินจำนวนเท่าไร ใครจะใช้แทน เขาได้ คืนวันนั้นดีกมากแล้ว ชายคนนั้นนั่งงอหลังด้วยความอ่อนเพลีย ขณะนั้นพระบาทสมเด็จพระ

เจ้าอยู่หัวได้เสด็จเยี่ยมค่ายทหาร ทรงเห็นไพร่บริวารที่กระโຈมของทหาร จึงเสด็จเข้าไปทอศพระเนตร เห็นใบหน้าอันโศกเศร้าของทหารคนนั้น แล้วทอศพระเนตรเห็นกระดาศแผ่นนั้น ทิ้งไว้ข้างตัว พระองค์ทรงหยิบขึ้นอ่าน และทรงเขียนบนแผ่นกระดาศนั้นดังนี้ “เราก็คือภรรยาของเจ้า จะเป็นผู้ชำระหนี้แทนเจ้า” และพระองค์ทรงลงพระปรมาภิไธยกำกับไว้ ทหารคนนั้นตื่นขึ้น เห็นลายพระหัตถ์เช่นนั้น ก็ตื่นตื่นมาก จนเกือบกุมสติไม่ได้ เพราะมีผู้ชำระหนี้แทนตัวเขาแล้ว เราก็คือเหมือนกับทหารผู้นั้น โทษแห่งความผิดบาปก็นำเราไปสู่ความตาย เราได้รับการชำระบาปของเราโดยตนเองไม่ได้ แต่พระเยซูทรงชำระหนี้บาปทั้งสิ้นของเรา ด้วยพระโลหิตของพระองค์บนไม้กางเขนแล้ว เราไม่ต้องใช้หนี้บาปของเราด้วยความตายอีกต่อไป คริสเตียนจึงปีติยินดีในความรอดซึ่งได้รับจากพระเจ้า

พระเยซูทรงชนะศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของเราแล้ว ศัตรูนั้นคือ พญามาร และตัวเราเอง (2 ทิโต้ส 1:7) เราเป็นคนอ่อนแอ ชอบตามใจตัวเองเสมอ ให้ช่องทางแก่พญามารเข้ามามีอิทธิพลในชีวิต จนเราไม่สามารถที่จะเป็นตัวของตัวเองได้ แต่คนที่เชื่อฟังพระเยซูจะไม่ต้องกลัวและวิตกกังวลอีกต่อไป เพราะพระเยซูทรงชนะสิ่งเหล่านี้แล้ว พระองค์จะทรงปกป้องคุ้มครองกันเรา ให้พ้นจากอันตรายซึ่งเกิดขึ้นจากศัตรู และโดยอาศัยพระเยซูคริสต์เราก็สามารถชนะพญามารและตัวเองได้ นอกจากนั้น เรายังสามารถช่วยให้คนอื่นรับชัยชนะ เช่นเดียวกับเราด้วย

บทเรียนที่ 12 พระสัญญาของพระเจ้า

นายสุขและนายสันต์ เป็นเพื่อนกัน วันหนึ่งนายสุขมาลาหานายสันต์เพื่อจะไปประกอบอาชีพต่างจังหวัด และพูดว่า อีกสองปีข้างหน้า ผมจะมาเยี่ยมคุณ สองปีผ่านไปโดยนายสันต์ไม่ได้รับข่าวจากนายสุขเลย วันนั้นคหมายก็มาถึง นายสันต์สั่งให้ภรรยาเตรียมอาหารดี ๆ ไว้ เพื่อจะรับรองเพื่อน ภรรยาบอกว่า “เขาคงลืมแล้ว” นายสันต์บอกว่า “เพื่อนของฉันคนนี้ไม่เคยผิดสัญญา เขาต้องมาแน่นอน” เขาทั้งสองคอยจนถึงเวลาบ่ายไม่มีวีแววของนายสุขเลย ภรรยาปรารภขึ้นว่า “เขาลืมแน่ ๆ จะ...” ยังไม่จบคำเสียงออกที่ประตูก็ดังขึ้น นายสันต์ออกไปเปิดประตู ก็พบว่า เป็นนายสุขเพื่อนของเขานั่นเอง

มนุษย์ผิดสัญญากันได้ง่าย ๆ น้อยคนนักที่รักษาคำมั่นสัญญาได้อย่างนายสุข แม้แต่สามีภรรยา ซึ่งสัญญากันไว้ในพิธีแต่งงานว่า จะรักกันและกันตลอดชีวิต ยังผิดสัญญาเสมอ ไม่ได้รักซึ่งกันและกันอย่างแท้จริงดังที่สัญญาไว้

พระเจ้าทรงรักษาสัญญาทุกข้อของพระองค์ ซึ่งปรากฏในพระคัมภีร์ พระพรต่าง ๆ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานให้แก่เรา และเราไม่ได้รับนั้น มิใช่เพราะพระองค์ผิดสัญญา แต่เราต่างหากที่บกพร่อง ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ เป็นเหตุขัดข้องไม่ให้พระพรเหล่านั้นมาถึงเรา อีกประการหนึ่งก็เพราะขาดความเชื่อ จึงไม่ได้รับอะไรจากพระเจ้า (ดูยากอบ 1: 5, 6) อับราฮัมมีความเชื่อ จึงได้รับพระพรทุกอย่างจากพระเจ้าดังที่เราจะได้เรียนจากบทเรียนต่อไปนี้

พระเจ้าทรงอวยพรแก่อับราฮัมทุกอย่าง แม้แต่สัตว์เลี้ยงก็ได้รับพระพรจากพระเจ้าให้แข็งแรงสมบูรณ์ ทิวพันธู่มากขึ้น จนอับราฮัมกลายเป็นมหาเศรษฐีในสมัยนั้นแต่มีอยู่อย่างหนึ่งที่ทำให้อับราฮัมอัศจรรย์ใจมานานแล้ว ด้วยไม่มีบุตรจะสืบตระกูล ช่วยดูแลทรัพย์สินสมบัติมากมาย ซึ่งเกิดมาจากพระพรของพระเจ้า โดยความเชื่ออับราฮัมได้นำเรื่องนี้ปรึกษากับพระเจ้า ขอพระองค์ประทานบุตรให้สักคนหนึ่ง อับราฮัมเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของท่าน และจะทรงตอบคำอธิษฐานของท่าน เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งอับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี พระเจ้าจึงมาปรากฏแก่ อับราฮัม และทรงสัญญากับอับราฮัมหลายอย่าง รวมทั้งการที่จะประทานบุตรให้ด้วย

ประการแรก พระเจ้าทรงสัญญาว่า อับราฮัมจะเป็นบิดาของคนหลายประเทศ (ปฐมกาล 17:4)

ประการที่สอง พระองค์ทรงสัญญาจะประทานนามใหม่ให้ จากชื่อเดิมว่าอับราฮัมมาเป็นอับราฮัม ซึ่งมีความหมายว่า จะได้เป็นบิดาของชนหลายชาติ (ปฐมกาล 17:15)

ประการที่สาม ทรงสัญญาว่าจะให้มีบุตรชายคนหนึ่ง (ปฐมกาล 17:17)

ประการที่สี่ ทรงสัญญาว่าจะให้แผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาล แก่พงศ์พันธุ์ ของท่าน (ปฐมกาล 15:8)

พระเจ้าประทานทุกอย่างให้ตามที่ทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม เพราะท่านมีความเชื่อ ไม่สงสัย พระเจ้าแม้แต่น้อย ทุกคนที่เชื่อและรับพระเยซูคริสต์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน จะได้ชื่อว่าเป็นบุตรหลานของอับราฮัม ทางความเชื่อ (กาลาเทีย 3:7, 29) ข้อนี้ทำให้พระสัญญาประการแรกของพระเจ้า ที่มีต่ออับราฮัมสำเร็จ อับราฮัมได้เป็นบิดาของชนนานาชาติทั่วโลก

คริสเตียนทุกคนรู้จักชื่ออับราฮัม และเรียกท่านว่าอับราฮัม แทนที่จะเรียกว่าอับราม ซึ่งเป็นชื่อเดิมของท่าน ข้อนี้ทำให้สัญญาของพระเจ้าสำเร็จ

เมื่ออับราฮัมชรามากแล้วคืออายุได้หนึ่งร้อยปี พระเจ้าทรงทำตามพระสัญญาของพระองค์ ประทานบุตรชายให้คนหนึ่งชื่ออิสอัค และสุดท้ายได้ประทานผืนแผ่นดิน ประเทศปาเลสไตน์ทั้งหมด (คือประเทศอิสราเอลปัจจุบัน) เป็นมรดกแก่ลูกหลานของท่าน ซึ่งเป็นชนชาติยิว

พระเจ้าทรงสัญญากับเราทุกคนที่เป็นคริสเตียนหลายอย่างเช่นเดียวกัน ถ้าเรามีความเชื่อ เราจะได้รับทุกอย่าง

ประการแรก พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา ถ้าเราเชื่อและต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา (ยอห์น 6:57, 5:24)

ประการที่สอง พระองค์ทรงสัญญาจะประทานแผ่นดินใหม่แก่เรา คือแผ่นดินสวรรค์ แม้มนุษย์จะเต็มไปด้วยความบาป สกปรกโสมมในสายพระเนตรของพระเจ้า แต่โดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราได้รับการชำระให้ขาวสะอาด เหมาะสมกับแผ่นดินสวรรค์ อันบริสุทธิ์ของพระองค์ (ยอห์น 14:3)

ประการที่สาม พระองค์ทรงสัญญาจะพิทักษ์รักษาเราให้ปลอดภัยจากศัตรู (ยอห์น 1:36, 27) เมื่อเรามอบร่างกายและวิญญาณจิตของเราไว้กับพระเจ้า เราจะไม่ต้องกลัวอะไรอีกต่อไป

ลูกสาวของกัปตันเรือเดินสมุทรลำหนึ่ง เดินทางกับบิดาของเธอ วันหนึ่งเกิดพายุอย่างแรง คลื่นก็ใหญ่ ทำให้เรือโคลงเคลงไปมา ประหนึ่งว่าจะล่ม จมลงในกลางมหาสมุทร ผู้โดยสารตกใจมาก กัปตันเกรงว่าลูกสาวจะตกใจมาก จึงวิ่งเข้าไปในห้องพักของลูกสาวถามว่า “กลัวไหม” ลูกสาวตอบว่า “เมื่อคุณพ่อเป็นกัปตันเรือ หนูไม่กลัวหนูเชื่อความสามารถของคุณพ่อ”

ชีวิตเปรียบเสมือนการเดินทางในทะเล เต็มไปด้วยอันตรายต่าง ๆ แต่มีพระเจ้าสถิตอยู่ด้วย เราจึงไม่ต้องกลัวอะไร พระองค์สามารถปกป้องรักษาเรา ให้ได้รับความปลอดภัย จนถึงจุดหมายปลายทางคือเมืองสวรรค์

นอกจากนี้ พระเจ้ายังได้ทรงสัญญากับเรามากมายในพระคัมภีร์ ถ้าเรามีความเชื่ออย่างอับราฮัม คือเชื่อด้วยใจจริง ไร้วางใจพระเจ้าทุกอย่าง คำสัญญาเหล่านี้ก็จะสำเร็จในชีวิตของเรา

คนทั่วไปมีนิสัยอย่างหนึ่ง ซึ่งคล้าย ๆ กัน คืออยากรับมากกว่าอยากให้ และการรับนั้นต้องการรับโดยวิธีง่ายที่สุด สะดวกสบายที่สุด เช่นบัตรเสียงโชค การแจกของฟรี เป็นต้น โดยเหตุนี้พญามารก็สัญญาจะให้สิ่งต่าง ๆ แก่คนที่เชื่อมั่นเหมือนกัน มันสัญญาจะให้ความรู้ สติปัญญา ความสนุกสนาน ความสะดวกสบาย อิสรเสรีภาพ ตำแหน่งชื่อเสียง ตลอดจนความมั่งมี เป็นการสัญญาง่าย ๆ และคนจะรับได้ง่ายที่สุดด้วย มันบอกว่ามนุษย์จะได้สิ่งเหล่านี้มาจากการซื้อหวย ซื้อเบอร์ เล่นการพนัน ลักทรัพย์ น้อโกง ทำร้ายคนอื่น คืบคลานเหย้าเป็นต้น ซึ่งล้วนแต่เป็นสิ่งที่มนุษย์ชอบและเป็นการง่ายทั้งนั้น มนุษย์หลงเชื่อมารซึ่งเป็นเจ้าแห่งการมูสา ปฏิบัติตามที่มารสอน ในที่สุดกลายเป็นทาสของมาร ต้องพบกับความพินาศ

พญามารสัญญากับนางเอวว่า จะได้รับสติปัญญา แต่ไม่ได้บอกว่า สติปัญญานั้นจะนำความทุกข์โศกมาให้ ทำให้นางต้องเหินห่างจากพระเจ้ากลายเป็นคนบาป พญามารชักชวนชายหนุ่มหญิงสาว ทั้งหลายสูบบุหรี่ โดยบอกว่าบุหรี่นั้นอร่อย ทำให้โก้เก๋ในสังคม แต่มันไม่ได้บอกว่า ถ้าตั้งต้นสูบบุหรี่จนเป็นนิสัยแล้วจะเลิกสูบไม่ได้ง่าย พญามารสัญญาจะให้ความสุข ความสนุกสนานทุกอย่าง แต่บั้นปลายของความผาสุกนั้นได้นำมาซึ่งความทุกข์โศกและความพินาศ

พระเจ้าทรงให้คำสัญญาแก่มนุษย์ และพญามารก็ให้สัญญาแก่มนุษย์เช่นกัน แต่คำสัญญาทั้งสองต่างกัน เมื่อพระเจ้าสัญญาพระองค์ทรงชี้ให้เห็นชัดเจน ถึงผลการปฏิบัติตามสัญญานั้น ผู้ที่เชื่อและปฏิบัติตามก็จะได้รับพระพรของพระองค์ ดังที่ได้สัญญาไว้ฝ่ายพญามารชาตานั้น ไม่ได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงผลที่ได้ปฏิบัติตามสัญญาของมัน มันบอกเพียงว่า “เล่นการพนันซื้อหวย ซื้อเบอร์ไปเถอะ ลักวันหนึ่งคงจะร่ำรวย เมาเหล้าเถอะ จะทำให้มีความสุข” มันไม่ได้บอกว่าผลที่แท้จริงเป็นอย่างไร และคนที่ปฏิบัติตามมัน ไม่เคยได้รับผลตอบแทนที่ดีดังที่เราคิดไว้

พระสัญญาของพระเจ้านำพรมาสู่ผู้ปฏิบัติตาม ดังเช่นอับราฮัมและคนอื่น ๆ ที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ คำสัญญาของมารนำความวิบัติมาสู่คนที่หลงกลมัน และบั้นปลายก็คือความทุกข์นินทรันขุมนรก

ทุกคนอยากจะได้พระพรอย่างอับราฮัม และพระเจ้ายินดีด้วยพระพรแก่เราเช่นเดียวกับที่ได้ด้วยพรอับราฮัมเหมือนกัน แต่ที่เราไม่ได้พรมามากมายเช่นเดียวกับอับราฮัมนั้น ก็เพราะเรามีความเชื่อไม่เท่ากับอับราฮัม เรายังเต็มไปด้วยการสงสัย การถือดี การเห็นแก่ตัว กระนั้นก็ตาม พระเจ้ายังทรงอวยพรเราด้วยความรัก ความเมตตา ของพระองค์ ถ้าเราเชื่อฟัง และปฏิบัติตามพระเจ้าทุกอย่าง ชีวิตของเราจะเจิ่งล้นด้วยสายธารแห่งพระพรอย่างแน่นอน

บทเรียนที่ 13 พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญา

บทเรียนของสัปดาห์ที่แล้ว ได้กล่าวถึงพระสัญญาสี่ประการ ซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัม คือ (1) ให้อับราฮัมเป็นบิดาของนานาชาติทั่วโลก (2) ประทานชื่อใหม่ (3) ประทานบุตรชายให้ และ (4) ทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินแก่พงศ์พันธุ์ของท่าน อับราฮัมทราบว่า พระสัญญาของพระเจ้าจะไม่มีผลอะไรเลย หากท่านไม่มีบุตรสืบตระกูล เมื่อท่านได้มองดูอายุและสังขารของตัวเอง ท่านก็ท้อถอยใจด้วยความวิตกกังวล ด้วยอายุได้ล่วงเลยมา 85 ปีแล้ว ยังไม่มีบุตรแม้แต่คนเดียวเลย นับจากนี้ไปก็มิวันแต่จะชราลง จะมีบุตรได้อย่างไรกัน

คืนวันหนึ่ง อับราฮัมนอนอยู่ในทับอาศัย นึกถึงพระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงให้ไว้กับท่าน และนึกถึงการที่จะได้บุตรชายมาสืบตระกูล แม้จะเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักษาคำมั่นสัญญา แต่ก็อดวิตกกังวลไม่ได้ คืนนั้นเอง พระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏแก่อับราฮัม ตรัสว่า “อับราฮัมเอ๋ย เจ้าอยากแล้ว...” อับราฮัมทูลตอบว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้า พระองค์ทรงโปรดพระราชทานอะไรแก่ข้าพเจ้า ด้วยข้าพเจ้าไม่มีบุตร”

คืนนั้นเป็นคืนเดือนมืด ทิวท้องฟ้าเคียดค้ายไปด้วยดวงดาวระยิบระยับ พระเจ้าทรงนำอับราฮัมออกมากลางแจ้งแล้วตรัสว่า “จงแลดูท้องฟ้า ถ้าเจ้าอาจนับดาวทั้งหลายได้ก็นับเถิด พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะมีมากมายเช่นนั้น” อับราฮัมแหงนคู้ฟ้า เห็นดวงดาวมากมายเกินกว่าที่จะนับได้ แต่จะมีหลานเหลนและพงศ์พันธุ์มากมายได้อย่างไร หากไม่มีบุตร อย่างไรก็ตาม อับราฮัมเชื่อว่า พระเจ้าทรงสามารถให้ท่านมีบุตรได้ไม่วิธีใดก็วิธีหนึ่ง

หลายปีผ่านไป อับราฮัมและนางซาราห์ยังไม่ได้บุตรชายสมประสงค์ นางซาราร้อนใจขึ้นมา จึงจัดแจงแทนพระเจ้า โดยยกสาวใช้คนหนึ่งชื่อฮาการ์ ให้เป็นภรรยาของอับราฮัมสามีของนาง เพื่อภรรยาผู้นี้จะได้บุตรตามพระสัญญา พระเจ้าก็ได้ประทานบุตรแก่อับราฮัม ซึ่งเกิดจากภรรยาผู้นี้คนนั้น และให้ชื่อว่าอิสมาเอล นางฮาการ์ก็หยิ่งผยองขึ้น จนนางซาราห์ต้องปฏิบัติต่อนางรุนแรงและหยาบคาย นางฮาการ์ก็ต้องหนีจากไป ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาพบนาง ได้ถามต้นสายปลายเหตุ แล้วบอกให้นางกลับไปหานายของตนตามเดิม และให้ยอมอ่อนน้อมต่อนางซารา

คริสเตียนเป็นจำนวนมากก็มีความอ่อนแอเหมือนนางซารา ไม่มีความอดทนรอคอยจนกว่าพระสัญญาของพระเจ้าจะสำเร็จในตัวเอง เช่นเมื่อทูลขอพระเจ้าทรงช่วยจัดการเรื่องใดเรื่องหนึ่ง บางครั้ง

พระเจ้ามิได้ทรงตอบทันทีตามความต้องการของเขา เขาก็ขาดความอดทนไม่รอคอยอีกต่อไป จัดการโดยวิธีของตนเอง จนทำให้ไม่ได้รับสิ่งประเสริฐจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ไม่เคยทำให้ใครผิดหวังเลย

พระเจ้าสัญญาแล้ว พระองค์จะทรงทำตามพระสัญญานั้นทุกประการ เมื่อพระองค์สัญญาว่าจะประทานบุตรชายแก่อับราฮัม พระองค์จะประทานให้แก่ท่านโดยเกิดจากนางซาราห์จริง ๆ นางซาราขาดความเชื่อ ทำตนแกร่งกว่าพระเจ้า กระทำสิ่งนอกเหนือคำสั่งของพระเจ้า เรื่องวุ่นวายจึงเกิดขึ้นภายหลัง จนนางต้องไถ่นางฮาแมร์และยิซมาเอลออกจากบ้านไป เมื่อนางมีบุตรชื่ออิสฮาคแล้ว พระเจ้าทรงมีโครงการที่ดีที่สุดสำหรับเราทุกคน แต่โครงการนั้นจะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับเราด้วย ถ้าเราเชื่อฟังพระเจ้า อดทนรอคอยการทรงนำของพระองค์ พระองค์จะจัดแจงทุกอย่างให้เรียบร้อย

อับราฮัมมีความเชื่อในพระเจ้า รอคอยพระเจ้าต่อไป จนกระทั่งท่านมีอายุ 99 ปี วันหนึ่งในฤดูร้อน ขณะที่ท่านกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ใต้ร่มไม้หน้าทับที่อาศัย มองดูผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่พระเจ้าประทานให้ และนึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ในอนาคต ซึ่งพระเจ้าอาจบันดาลให้เกิดขึ้นแก่ท่านนั้น ก็เหลือบไปเห็นชายแปลกหน้าสามคนกำลังเดินเข้ามาหาท่าน แม้ท่านจะแก่แล้ว แต่ยังแข็งแรงอยู่ ท่านรีบลุกขึ้น วิ่งออกไปต้อนรับ เอน้ำมาล้างเท้า ให้แก่แขกผู้มาเยี่ยมตามธรรมเนียม เชิญชวนให้เข้ามานั่งพักผ่อนใต้ร่มไม้ แล้ววิ่งเข้าไปในทับอาศัย บอกนางซาราห์เอาแป้งมานวดทำขนมปัง และสั่งคนใช้ให้มาลูกโคอ้วน ๆ ตัวหนึ่ง เพื่อปรุงอาหารเลี้ยงแขก เมื่อทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว อับราฮัมก็นำเนื้อ ขนมปัง เนย และน้ำมัน มาให้แขกรับประทาน

ท่านลองทายซิว่า แขกของอับราฮัมเป็นใคร ตอนแรกอับราฮัมไม่ทราบว่าเป็นใคร ท่านอาจจะตื่นขวัญหาย ตกใจกลัว หรือตื่นตื่นยินดีก็ได้ เพราะสองคนเป็นทูตสวรรค์ของพระเจ้า และอีกองค์หนึ่งคือพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเอง เพื่อจะบอกข่าวดีถึงเรื่องบุตรชาย ที่พระองค์ประทานแก่อับราฮัม

เราจะตื่นตื่นยินดีเพียงใด ถ้าพระเยซูคริสต์ทรงจำแลงพระกายมาหาเรา นำข่าวดีมาบอกเรา และเรามีโอกาสปรนนิบัติพระองค์อย่างอับราฮัม แท้จริงเรามีโอกาสจะทำอย่างนั้นได้เสมอ พระเยซูคริสต์ตรัสชมเชย และให้รางวัลแก่ผู้ชอบธรรม ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 25 ข้อ 34-40 ว่า “เพราะว่าเมื่อเราอยากอาหาร ท่านก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ต้อนรับเราไว้” บรรดาผู้ชอบธรรมก็กราบทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ทรงอยากพระกระยาหารหรือทรงกระหาย หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับไว้เมื่อไร” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ซึ่งท่านได้กระทำแก่ผู้เล็กน้อยที่สุดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรา ก็เหมือนท่านได้กระทำแก่เราด้วย” ฉะนั้นพึงมีความยินดี และรู้สึกภูมิใจที่ได้ต้อนรับผู้รับใช้พระเจ้า ซึ่งได้นำข่าวประเสริฐ ข่าวแห่งความรอดมาประกาศแก่เพื่อนมนุษย์ และจงยินดีในการช่วยเหลือคนอื่น ในนามของพระเจ้า เพราะนั่นแหละคือการต้อนรับพระเยซูคริสต์ พระองค์จะโปรดประทานรางวัลแก่ทุกคนที่ปฏิบัติเช่นนั้น

เมื่อแขกทั้งสามรับประทานอาหารเสร็จแล้ว พระผู้เป็นเจ้าก็ตรัสแก่อับราฮัมว่า ปีหน้านางซารา จะให้กำเนิดบุตรชาย กล่าวจบแล้วก็ลุกขึ้นลาอับราฮัมไป ตาของอับราฮัมสว่างขึ้นทันที ทราบว่าผู้ที่พูด กับท่านนั้นคือพระเจ้า เพราะเสียงนั้นอ่อนโยน แสดงความเมตตาปราณีและความรัก แต่ก็ประกอบด้วย ฤทธิ์อำนาจซึ่งมนุษย์ไม่มี อับราฮัมลุกขึ้นโค้งคำนับ ขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงทำตามสัญญาของ พระองค์

อีกหนึ่งปีต่อมา อับราฮัมมีอายุได้ 100 ปี พระเจ้าก็โปรดประทานบุตรชายแก่ท่าน ซึ่งเกิดจาก นางซารา สมจริงดังที่พระเจ้าตรัสไว้ทุกประการ ท่านตั้งชื่อบุตรชายคนนี้เป็นว่า “อิสอัค” ซึ่งหมายความว่า “หัวเราะ” เพราะนางซาราบอกว่า “พระเจ้าทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าหัวเราะ คนทั้งหลายที่ได้ยิน จะหัวเราะ ด้วยกันกับข้าพเจ้า”

โครงการของพระเจ้าในชีวิตของเรา บางครั้งเป็นสิ่งที่น่าทึ่ง นำอัศจรรย์ นำหัวเราะ เพราะ พระองค์ทรงให้เรากระทำในสิ่งที่เรานึกไม่ถึง สิ่งที่เราทำไม่ได้ นักเทศน์หนุ่มคนหนึ่งได้ประกาศพระ กิตติคุณ ที่หมู่บ้านแห่งหนึ่งเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์วันสุดท้ายศิษยาภิบาลซึ่งมีอายุมากแล้วบอกว่า “คืนนี้ เมื่อเทศนาจบแล้ว ขอเชิญชวนให้คนที่ต้องการรับเชื่อพระเยซูยกมือขึ้น รับพระนามพระองค์ต่อหน้า ชุมชน” นักเทศน์หนุ่มตอบว่า “ผมไม่กล้า เพราะไม่เคยทำมาก่อนเลย กลัวจะไม่มีคนยกมือ” เดือนหนึ่ง ผ่านผ่านไป นักเทศน์คนนั้นพบเพื่อนของเขา และเล่าให้ฟังว่า “ผมไม่นึกเลยว่าจะมีคนยกมือในคืนนั้น พระวิญญานบริสุทธิ์ทำงานในจิตใจของคนเหล่านั้น เมื่อผมขอเชิญให้คนที่ตัดสินใจจะรับเชื่อพระเยซู ยกมือ ปรากฏว่าเกือบทุกคนได้ยกมือขึ้น ผมขนลุกชูด้วยความอัศจรรย์ใจ นึก ๆ ขึ้นมาก็หัวเราะ พระ เจ้าทำในสิ่งที่เรานึกไม่ถึง”

บางครั้ง การที่เราเชื่อฟังพระเจ้า อาจจะเป็นที่นำหัวเราะเยาะของคนอื่น แต่จงอดทนไว้ เพราะ เขาจะหัวเราะไม่ได้นาน เมื่อเวลาของพระเจ้ามาถึง เสียงหัวเราะของเราจะดังขึ้นแทนที่ และจะหัวเราะ ได้ยาวนานกว่า ตามภาษิตที่ว่า “คนหัวเราะทีหลัง ย่อมหัวเราะได้นานกว่าคนที่หัวเราะก่อน” นางซารา อาจจะถูกเขาหัวเราะเยาะเป็นเวลาพร้อมร้อยปี แต่หลังจากนั้น นางก็เป็นฝ่ายหัวเราะ หัวเราะมาจนถึงบัดนี้ ซึ่งเป็นเวลาหลายพันปีมาแล้ว และจะหัวเราะต่อไปเป็นนิรันดร์.